

Adventes Vēstis

2017. gada jūlijs, #7 (258)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
VESELĪBA - VAI
TĀ DOMĀTA
MAN?

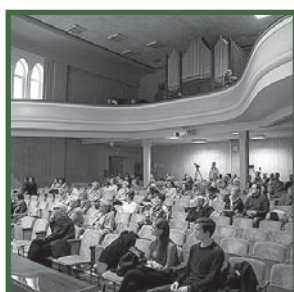
KONFERENCE
BUDAPEŠTĀ
ĢIMENŪ
ATBALSTAM

SENIORU
NAMĀ
"ZILAIŠKALNS"

DZEJA
"JANČUKS UN
SKUDRA"

INTERVIJA
AR GUNU
RĪMANI

Latvijas ziņas	4
Ģimene	6
Tēma	8
Intervija	12
Aktuāls jautājums	15
Liecība	16
Jauniešiem	18
Bērniem	20
Dzeja	22

Siltie vasaras sveicieni

Tos es sūtu visiem mūsu žurnāla lasītājiem, autoriem, tehniķiem un cita veida palīgiem un tiem, kas nekautrējas dalīties ar savām domām, piedzīvojumiem, priekiem un smagākiem pārbaudījumiem.

Īpašu sveicienu no sevis personīgi un visas Rīgas 5. draudzes gribu sūtīt mūsu mācītājam, Draudžu savienības sekretāram un ilggadējam AV kolēģim Ģirtam Rozneram, kurš š.g. 22. jūnijā saņēma maģistra diplomu, noslēdzot studijas LU Teoloģijas fakultātē.

Vasara ir mazs plaušanas laiks – skolnieki un studenti saņem rezultātus savām vismaz 9 mēnešu pūlēm; Ceļa Meklētāju klubs, noslēdzot kārtējo mācību gadu, aktīvi gatavojas CM nometnei. Intervijas lpp. jūs varēsiet iepazīties ar ilggadējo un pašreizējā Latvijas CM kluba vadītāju Gunu Rīmani.

Vairāki raksti un viss lielais temats ir veltīti veselības kalpošanai jeb misijai. Ikviens no mums vairāk vai mazāk domā un rūpējas par savu un līdzcilvēku veselību un labsajūtu, bet kā to organizēt plašākā mērogā?

Ieskatoties tuvākajos žurnāla Adventes Vēstis plānos, varu pieminēt gan atskatu uz CM jau 20.-to nometni, gan dalīšanos iespaidos par Lielo telts sanāksmi un citiem interesantiem šīs vasaras notikumiem.

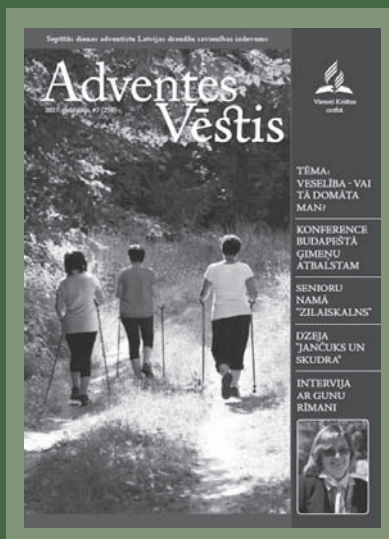
Lasiet mūs un ar labiem vārdiem pieminiet savās lūgšanās!

*Tatjana Tomsone,
„Adventes Vēstis” galvenā redaktore*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Andris PEŠELIS
Ģirts ROZNERIS
Jana KUZMENKOVA
Juris KARČEVSKIS
Māris GAIDULIS
Mārite LIPSKA
Vilnis LATGALIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Attiecības draudzē

Domāju, ka nepārspīlēšu, sacīdams, ka visi cilvēki vēlas būt laimīgi, apmierināti ar dzīvi, veseli un priecīgi. Bet dzīves realitāte rāda pavisam citu, reizēm ļoti nepievilcīgu, varētu pat teikt, traģisku ainu. Ja cilvēki dzīvo bez Dieva, tad dzīves jēga un piepildījums ir nauda, bauda un nebeidzamas izpriecas, ko tik bagātīgi reklamē filmu industrija, reklāmas, TV vide un internets. Šī eksistenciālā vakuuma aizpildīšana ar jaunu baudu un izpriecu devu nesniedz atrisinājumu problēmai, kuras pamatā ir grēks jeb sacelšanās pret Dievu, Viņa likumiem un autoritāti.

Kā atrast izeju no šī nebeidzamā un pazudinošā labirinta? Kā atrast ceļu, kas no nāves aizved dzīvībā, no verdzības brīvībā un no neticības pie ticības Dievam? Ticība nav vienkārši ticība Dieva esamībai vai eksistencei, bet ir tikai pirmais solis ceļā uz patiesu un dziļu ticību, ko raksturo uzticēšanās, sadarbība un ciešas attiecības ar visu lietu Radītāju. Kā atrast šo laimes un garīga prieka piepildīto ceļu mūsdienu izaicinājumu un izmisīgas steigas pārņemtajā pasaulē?

Bībele māca, ka cilvēki to vispirms iemācās atrast ģimenēs, kur valda mīlestība, saskaņa, savstarpēja cieņa un uzticēšanās Dievam. Bet tādu ģimeņu jau nav nemaz tik daudz... Kā Dieva dots kompensācijas posms, ja ģimene nespēj sniegt iepriekšminētās vērtības, ir draudze jeb "draudzes ģimene", par ko Kristus saviem sekotājiem sacīja: "Jaunu bausli Es jums dodu, ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis, lai arī jūs tāpat cits citu mīlētu. No tā visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā." (Jāņa 13:34,35) Draudze ir kā skola, kurā mācāties mīlestībā rūpēties par citiem cilvēkiem, darot viņus laimīgus, jo tikai tā mēs varam iegūt negaistošu prieku, dzīves jēgu un garīgu piepildījumu. Tāpēc tik svarīgs ir jautājums - kādas ir manas attiecības ar pasaules Radītāju un cilvēces Glābēju, kas cilvēkam deva savu dzīvību un sagādāja visu laimīgai un pilnvērtīgai dzīvei nepieciešamo? Kādas ir manas attiecības ar cilvēkiem draudzē, ģimenē, darba vietā un sabiedrībā?

Vai tās var raksturot ar Gara augļiem, kuru aprakstu varam lasīt vēstulē Galatiešiem? "...Mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība, jeb pašsavaldība..." (Galatiešiem 5:22)

Dziedināšana no grēka slimības ietver visa cilvēka (dvēseles, gara un miesas) atjaunošanas procesus un ilgst visu mums atvēlēto dzīves laiku.

Svarīgi būtu saprast, ka Dievs, neskatoties uz visu mūsu vājumu un grēcīgumu, izturas pret mums kā pret saviem labākajiem draugiem, vēloties, lai Svētais Gars mūsu raksturus veidotu līdzīgus Jēzus raksturam. Viņš Ābrahamu, Mozu un Daņiēlu nosauc par saviem draugiem. Vai vēlies būt nākamais šajā sarakstā?

Gaidāmie pasākumi

9.-16. jūlijs

Latvijas Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju nometne

9.-13. augusts

"Lielā telts sanāksme" viesu namā "Kalna žagari", Smārdes pag., Engures nov. Nometnes moto: "...dzīvojam gaismā, kā Viņš ir gaismā..." (1.Jāņa 1:7) Viesrunātājs: LEW KEITH, Sekveči ielejas sanatorijas un Batlerkriķas veselības izglītības centra prezidents. Lektors runās par garīgās, fiziskās un mentālās veselības savstarpējo saistību. Informācija: 26573938, 28391367.

Sludinājumi

- 22. jūlijā pl. 17.00 labdarības koncerts Saldus Mūzikas un Mākslas skolu akustiskajā koncertzālē Saldū, Avotu ielā 12a. Piedalās vijolniece Madara Liepiņa un pianists Dauris Liepiņš.

- Tiešsaistes Bībeles studijās pieejams jauns – pēc skaita jau devītais – studiju kurss "Pravietis pret paša gribu". Bībelē ir ne mazums aizraujošu stāstu, un viens no tiem atrodams senajā pravieša Jonas grāmatā. Četras īsas nodaļas ļauj jums ieskatīties tālā pagātnē un iepazīties ar... Jā, kas tad patiesībā ir Jonas grāmatas galvenais tēls? Pats pravietis? Kuģis, kurā viņš mēģina bēgt no Dieva? Varbūt noslēpumainais jūras radījums, kas izglābj Jonu no drošas nāves? Varbūt senā Asīrijas galvaspilsēta un tās iedzīvotāji? Bet varbūt patiesībā stāsts ir par Dievu, kurš par visu gādā? Kurss būs noderīgs kristiešiem ar stāžu, kā arī cilvēkiem ar pavisam nelielām Bībeles priekšzināšanām. Laipni lūgti!

<http://bibelesstudijas.lv/>

- Ļoti vienkāršs kristietis – adventists (54) vēlas iepazīties ar sieviete-kristietī nopietnām attiecībām. Varu mainīt dzīves vietu. Zvanīt: 29269889

Atsauksmes par semināru "Pēdējo dienu notikumi"

Seminārs ar šādu nosaukumu no 5. līdz pat 15. jūnijam norisinājās Rīgas 1.draudzē. Jāteic, pēc šādas vēsts bijām ilgojušies jau sen, un Leonards Filips Tolhursts, teoloģijas profesors, mācītājs un misionārs no Austrālijas ar daudzu desmitu gadu pieredzi, nelika vilties.

13 lekciju ciklā L. Tolhursts pamatā pievērsās pravietojumiem, kuri atrodami Atklāsmes grāmatā un Daniela grāmatā. Varējām dzirdēt gan priekšlasījumu par laika zīmēm, kuras liecina par Jēzus otrās atnākšanas tuvumu (interesanti, ka jau pirms vairākiem gadu simtiem dažas no zīmēm bija tik līdzīgas mūsdienām, tomēr vairākas ir unikālas tieši šim laikam un ļauj saprast, cik tuvu Jēzus atnākšanai esam), gan pārdomas par triju eņģeļu vēsts aktualitāti, gan ieskatu tajā, kā mācība par taisnošanu ticībā piedzīvojusi izmaiņas tieši Adventistu baznīcā. Īpaši aizraujoši bija pētījumi par salīdzināšanas dienu, svētnīcu un upurēšanas simbolisko nozīmi, kā arī detalizētais apskats par Armagedonas kauju un tās atšķirīgo izpratni. Īpašu sirds tuvību ar viesi klausītājos radīja Tolhursta stāstījums par viņa ģimeni, mācību un darba pieredzi, kā arī misionāra gaitām Indijā, Jaunzēlandē, Papua Jaungvinejā, Tongā un citviet pasaulē. Mācītājs Tolhursts atzina, ka Latvija viņam šķiet savā veidā līdzīga Jaunzēlandei – tikpat zaļa. Interesanti bija uzzināt arī par mācītāja lielo aizraušanos – putnu vērošanu, ko viņam kaut nedaudz bija iespēja praktizēt, ciemojoties Latvijā; grāmatu par Latvijas putniem viņš saņēma kā ciemakukuli, 16. jūlijā turpinot savu ceļu tālāk – uz Lietuvu.

Paldies Debesu Tēvam par tagadējā laika patiesību, ko varējām saņemt caur mīlu, tālu viesi – brāli Leonardu Filipu Tolhurstu!

Anitra Roze

Kad kļuva zināmas Leonarda Filipa Tolhursta semināra tēmas, lūdzu Dievu, lai varētu dzirdēt tās visas, jo 20 gadu laikā draudzē tik dziļi nav sludinātas Adventistu baznīcas lielās šīs patiesības. Lektors pārliecināja ar patiesu nodošanos šīs vēsts sludināšanā 84

valstīs visa sava bagātā mūža garumā. Cieņu raistīja godīgā attieksme pret Adventistu baznīcas vēsturi, neklusējot par kļūdām, kad sabata nozīmīgums aizēnoja taisnošanu ticībā, nopietni brīdinot no paviršības svētošanā, kas dod pretiniekiem iespēju ticīgos aizvest maldos, padoties kārdinājumiem un aizved no draudzes.

Pirmo reizi tik saprotami tika sniegts skaidrojums par apzīmogošanu gan ar zvēra zīmi, gan Dieva zīmogu. Ja nenovērtējam Dieva tiesas nozīmīgumu, tad ļaujam katram dzīvot savos priekšstatos un zaudējam dedzību viņiem pasludināt mūžīgo evaņģēliju. "Šeit vajadzīga svēto pastāvība, kas tur Dieva baušļus un Jēzus liecību." /Atkl. 14:12/

L.F.Tolhursta sniegtās atziņas ļauj nebaidīties arī no bēdu laika un Armagedonas kaujas, kad Dieva uzvara pār ļaunumu ir galīga. Mēs katrs tiekam aicināti būt Dieva armijā, kurai jāpievienojas labprātīgi.

Seminārs deva drošu pārliecību, ka, dzīvojot gala laikā, adventistu draudze ar tās pamatmācībām aicina ticīgos uz dedzīgu nodošanos, lai vēl daudz ļaužu vadītu pie patiesības gaismas un mūžībā būtu kopā ar mūsu brīnišķīgo Glābēju Debesu mājās.

Elita Lapiņa

Esmu pateicīga Dievam par Viņa kalpu Leonardu Tolhurstu, no kura varēju uzzināt vērtīgas domas par laiku, kurā dzīvojam, arī iedvesmu vairāk darboties Dieva uzticētajā darbā, apzinoties, ka laiks, kurā varam strādāt, var ātri beigties. Klausoties brāli, smēlos arī piemēru, kā runāt, kā pasniegt pēdējā laika vēsti, triju eņģeļu vēsti. Ļoti patika doma, ka Dievs būtu netaisns, ja, brīdinot cilvēkus no zvēra zīmes, nedarītu skaidri saprotamu - kas ir zvēra zīme un kā tā cēlusies.

Helvi Rancāne

TERORA SMAGĀKAIS EKSĀMENS

Pēc barbariskiem notikumiem, tādiem kā spridzināšana Mančestras arēnā 22. maijā, lielākā daļa no mums piedzīvo dažādu emociju uzliesmojumus: šoku, šausmas, simpātiju un dziļas skumjas. Šīs līdzjūtības pilnās emocijas bieži vien pavada atreibības, nicinājuma un vardarbības emocijas pret ļaundariem.

Mūsu asaras nav nožuvušas, un mēs cīnāmies ar spēcīgām dusmu, neapmierinātības, nicinājuma un atreibības jūtām. Ļaundariem mēs novēlām ātru notveršanu, nežēlīgu tiesu un vissmagāko sodu, kādu mūsu likumdošana pieļauj. Daži pat var novēlēt ļaunu likteni tam, kurš aukstasinīgi bija plānojis šo 22 cilvēku nāvi un 59 cietušo ievainošanu.

Kolektīvā sodīšana

Taču te ir mūsu izšķiršanās. Mēs vēlamies taisnību. Mēs vēlamies, lai ļaundaris Salmans Abedi tiktu tiesāts, bet viņa vairs nav. Nav nekā no viņa, kas varētu nostāties tiesas priekšā, lai tiktu notiesāts un saņemtu sodu. Ko mums tagad palīdz mūsu naida izjūtas vai vēlēšanās pēc atreibības un atmaksas? Vai tās nav bezjēdzīgas?

Kāds tā var domāt, bet vēsture atklāj, ko ar šādām ļaunām izjūtām dara. Šo mehānismu pazīst kā “kolektīvo sodu”, kas ir “atmaksas forma, kuru attiecina uz aizdomās turamā ļaundara ģimenes locekļiem, draugiem, paziņām, sektu, kaimiņiem vai pat uz visu etnisko grupu. Bieži vien sodītajai grupai nav tiešas saiknes ar citiem indivīdiem vai grupām, vai tiešas kontroles pār to darbību.” Vai tas jums izklausās godīgi vai taisnīgi? Te ir daži piemēri.

Ķīnā 3500 gadu laikā, līdz tas tika atcelts 1905. g., valdnieki periodiski praktizēja “deviņu ģimeņu iznīcināšanu”. Tas notika tā, ka kopā ar vainīgo smagajos noziegumos tika tiesāta visa viņa ģimene. Deviņas īpašo attiecību kategorijas norādīja, ka ikviens paplašinātās ģimenes loceklis tika pērts, neatkarīgi no tā, vai tas bija piekritējs vai nē.

Tā kā mēs tagad domājam, ka šī senā prakse mūsdienās ir mitējusies, tad palūkosimies uz Ziemeļkoreju. Saskaņā ar MailOnline, 2014. g. 17. februārī tika publicēts: “Kad tika paziņots, ka Kim Jon Suna esot “tenkojusi” par Ziemeļkorejas diktatoru Kim Čoninu, viņas ģimenes trīs paaudzes tika ieslodzītas darba nometnē. Viņas vecie vecāki un četri mazie bērni mira ieslodzījuma laikā, kad viņi bija pakļauti “kopīgās vainas” sistēmai. Intervijā Amnesty International Jon Suna sacīja: “Kopīgās vainas sistēma tika pielīdzināta maniem ģimenes locekļiem – manai mātei un tēvam, kas bija 70 gadus veci, manai deviņus gadus vecajai meitai un maniem trijiem dēliem, kam bija septiņi, četri un viens gadiņš.”

Fortbrauna

Vienu gadu pēc tam, kad ķīnieši bija atcēlušī savu seno tradīciju par kolektīvo sodīšanu, 1906. gadā prezidents Teodors Rūzvelts pavēlēja apkaunojošā veidā atvaļināt 197 melnādainos ASV kareivjus, atbildot uz divu baltādaino pilsoņu no-

šaušanu tā gada 13. augusta pusnaktī. Tas notika Braunsvilā, Teksasā, un, lai gan tā arī netika atklāts, kas bija šāvējs... tika pieņemts, ka vainīgais varēja būt kāds no 25. kājnieku pulka kareivjiem, kuri atradās līdzās Fortbraunai. Daudzi no šiem atvaļinātajiem kareivjiem uzticami bija kalpojuši savai valstij gan Filipīnās, gan Kubā kara laikā ar Spāniju. Taču tie tika kolektīvi sodīti par šo noziegumu un tiem tika liegta armijas pensija. Cik tas ir taisnīgi?

Vēsture ir inficēta

Vēsture ir inficēta ar kolektīvās sodīšanas, vainošanas pēc piederības un citiem līdzīgiem traģiskajiem piemēriem, kas raksturo šo netaisnības veidu. Mūsdienās, lai gan tas joprojām notiek, īpaši kara un bruņotu konfliktu laikā, kolektīvā sodīšana tiek uzskatīta par starptautisko likumu pārkāpumu. Un, lai gan Vecajā Derībā ir vairāki atgadījumi, kurus ir sarežģīti saprast, Dievs ir sacījis:

“Jūs jautājat: kāpēc dēls lai nenes sava tēva noziegumu? Redzi, dēls darījis patiesību un taisnību, ir turējis visus Manus likumus un tos pildījis, tādēļ tam būs dzīvot. Ikvienam, kas grēku dara, jāmirst. Bet dēlam nav jānes sava tēva noziegums, un tēvam nav jānes dēla noziegums. Taisnam tiek alga par viņa taisnību, un bezdievim sods par viņa bezdievību” Eceh. 18:19-20.

Nav vainas, kamēr tu vai es paši nebūsim vainīgi par kādu darbību (vai bezdarbību noteiktās situācijās). Tai sekojot, mēs nevaram mūsdienu jūdus nodēvēt par “Kristus slepkavām” tikai tāpēc, ka kāds no viņu senčiem bija mudinājis Romas pārvaldnieku nodot Jēzu nāvē. Kā tad ar visiem tiem jūdiem, kuri ap to laiku atgriezās un pievienojās Viņa lietai? Kā ar Pēteri, Jēkabu un Jāni? Kā ar Nikodēmu, Saulu no Tarsus un drosmīgo Stefanu? Vai esam aizmirsuši, ka viņi arī bija jūdi? Mēs nedrīkstam piedēvēt vainu pēc piederības, rases vai reliģijas!

Līdzīgā kārtā mēs nevaram Salmana Abedi vainu uzlikt visai Lielbritānijas musulmaņu kopienai. Viņš ir vainīgs par noziegumu Mančesterā – viņš un ikviens cits, kurš šo noziegumu ir atbalstījis. Taču, lai Dievs nedod, ka mēs aizmirstam, ka tanī 22. maija naktī vairāki musulmaņu ārsti un medmāsas pacietīgi ārstēja ievainotos. Bija arī vairāki musulmaņu taksisti, kuri pieturēja, lai nodrošinātu, ka simtiem traumēto bērnu un jauniešu droši nokļūtu mājās pie saviem vecākiem... bezmaksas!

Ja mēs kļūdīsimies saredzēt atšķirības starp Salmanu Abedi un mūsu britu musulmaņu kopienu, mēs noteikti izgāzīsimies terora smagākajā eksāmenā!

Džuliāns Hiberts

Britu ūnijas žurnāla “Messenger” redaktors
9. jūnijs, 2017, vol. 122.11

DRAUDZEI JĀKLŪST PAR CIEMATU, KUR ATRAST PATVĒRUMU

Budapeštā no 10.-13. maijam, notika Ģenerālkonferences Bērnu, Sieviešu un Ģimeņu kalpošanas nodaļu organizētā konference, vēršot visu klātesošo uzmanību tam, ka draudzēm ir jāmainās un jāmeklē citādākas pieejas, lai atbalstītu mūsu bērnus, sievietes un ģimenes.

Viens no konferences lektoriem bija Dr.Džordžs Barna, kurš jau ilgu gadu nodarbojas ar dažādiem pētījumiem. Viņš uzsvēra, cik svarīgi ir veidot bērnus Bībeles pasaules redzējumu. Īpaši svarīgs laika posms, kad bērnus veidojas pasaules uzskats, ir no 18 mēnešiem un turpinās līdz 13 gadiem. Cik svarīgi, ka šajā laikā izveidojas Bībeles pasaules redzējums, pareizi priekšstati par tikumību un citām sfērām, jo šobrīd mūsu kultūra visā pasaulē aizved bērnus prom no Dieva. Viņš uzsvēra, ka vispirms ir jāiemācās domāt kā Kristus, lai pēc tam varētu dzīvot kā Kristus. Katram cilvēkam ir tāds kā filtrs, caur kuru pieņem kādus uzskatus. Mūsu dzīve atspoguļo mūsu uzskatus. Pētījumi rāda, ka vietējā draudze dod tikai nelielu ietekmi pasaules uzskatu veidošanā. Tās nav labas ziņas. Secinājums ir tāds, ka tiek zaudētas viena paaudze pēc otras. Mēs priecājamies, ka draudzei pievienojas pieaugušie, bet mēs kā draudze maz uztraucamies, ka

zaudējam paši savus bērnus. Procentuāli pasaulē tas ir liels skaits. Protams, liela loma ir vecākiem, un tā ir vislielākā, bet ir arī loma draudzei. Viņš runāja par to, ka mūsdienu vecāki par maz pieliek pūli, lai mācītu un audzinātu savus bērnus tā, lai viņiem palīdzētu veidot pasaules redzējumu Bībeles gaismā. Ļoti daudzi vecāki neliek par prioritāti garīgo bērnu audzināšanu, vairāk domā par bērnu izklaidēšanu, nedzīvo kristiešu cienīgu dzīvi un nerāda labu piemēru. Vairāki vecāki ir pat kā šķēršļi bērniem ceļā uz kristīgu dzīvi. Dzīvot pilnīgi Kristus – tādām ir jābūt mūsu dzīves mērķim. Un, kā ir ar draudzi, vai reizēm nav līdzīgi? Vai mēs, veidojot savas programmas, domājam, ko tur darīs mūsu bērni, kas būs ieplānots viņiem? Viņš atzīmēja, kā strādā laba/veiksmīga draudze. Draudzei būs rezultāti, ja pirmkārt, tā ir draudze, kas mērķtiecīgi strādā pie visu paaudžu iesaistīšanas, tai skaitā bērnu, otrkārt, draudzē būs pastāvīgas lūgšanas, treš-

kārt, draudze sastapsies arī ar izaicinājumiem un pretestību. Bet viņš uzsvēra, ja gribam strādāt, tad jāstrādā citādi, jāmeklē citas/ jaunas pieejas vai risinājumi. Es personīgi ļoti priecājos par tām draudzēm, kuras ir atvērtas bērniem, kur bērnus mīl un gaida un kur viņi nav pēdējā vietā, bet pirmajā, kur viņi tiek pamanīti un domāts par viņu vajadzībām. Vai draudzes gans arī pamana bērnus draudzē, vai ar viņiem sasveicinās, parunā? Vai bērni zina, kas ir viņu mācītājs un ko viņš dara? Vai draudzes locekļiem rūp, ka bērni ir draudzē, vai varbūt tie viņiem traucē? Cik daudz draudze lūdz par bērniem? Šī konference rosināja domāt vairāk par mūsu pašu bērnu vajadzībām šajā īpaši steidzīgajā un tehnoloģiju laikmetā.

Dr. Kiti Randalla iepazīstināja ar riskiem, kam pakļauti mūsu bērni. Viņa uzsvēra, ka bērni ir mūsu nākotne, tāpēc jādomā, kā jau šodien draudze viņiem būtu kā vislabākais patvērums. Pie riskiem viņa minēja: izglītības

ateistisko uzsvaru, bērnu aptaukošanos, AIDS, kalorijām (taukiem) bagāto uzturu vai nepietiekamu uzturu, vardarbību, huligānismu, tehnoloģijas, emocionālās traumas, nemieru/uztraukumu, garīgo krīzi, arī ģimeni. Vecāki ļoti bieži uzskata tā – tie ir mani bērni, un, kā es uzskatu, tā es viņus audzināšu un izturēšos pret tiem. Patiesībā bērni ir Dieva dāvana. Mēs esam tie, kuriem Dievs ir uzticējies bērņus, un esam atbildīgi par to, kā pret viņiem izturamies. Domājot par tehnoloģiju risku, izskanēja tāds fakts, ka daudzi bērni tehnoloģijas lieto 35 stundas nedēļā, un tas ir vairāk nekā Francijā ir atļauts legāli strādāt. Tika atgādināts, ka bērniem ir jāiepazīst šī pasaule, pieskaroties dažādām lietām, komunicējot savā starpā un ar vecākiem. Bērni, kas neiet laukā, nespēj risināt lietas, viņi ieraujas sevī. Vecākiem ir jāiedod laiks bērniem nevis tehnoloģijām.

Sieviešu kalpošanas semināros bija cikls par to, kā tuvoties musulmaņu sievietēm. 2 sievietes, kas agrāk bija musulmanes, arī liecināja, kā viņas kļuva par kristietēm, ka bija ļoti grūti, vīri gribēja viņas nogalināt, bija jāmūk prom no mājām, bet ka draudze viņas ļoti atbalstīja, ne tikai ar lūgšanām, bet arī materiāli, arī vēl joprojām draudzes aktīvi atbalsta un palīdz. Tika stāstīts, cik svarīgi ir iedraudzēties ar musulmaņu sievietēm, lai viņas mantotu Kristum. Bet tika atzīmēts arī fakts, ka tajā laikā, kad piedzimst 1 bērns Eiropā, tad pašā laikā piedzimst 5 musulmaņu bērni. Bija aicinājums pacelt rokas, kuri zina kādus adventistus, kuri ir pārgājuši musulmanismā. Ziniet, pacēlās diezgan daudz roku. Tāpēc bija arī aicinājums, ka mums ir jādomā, kāpēc tā notiek.

Bija daudz vēl visādu runu, svētrunu, semināru. Sabatā svētrunu runāja Marks Finlijs. Viņš teica, ka mūsu galvenā motivācija kalpošanai jābūt, lai tie, kuriem mēs kalpojam, būtu Debesīs! Viņš piebilda: „Mēs nedrīkstam Dievam pazaudēt nevienu bērnu, nevienu sievieti, nevienu ģimeni un, protams, arī nevienu vīrieti!”

Konferencē izskanēja aicinājums – vienmēr visu darīto izvērtēt, analizēt, ko varētu darīt citādi, kā ko uzlabot. Ja mēs neko neizvērtēsim, tad arī nebūs nekādu izmaiņu un pozitīva rezultāta. Seminārā izskanēja svētīgas domas: ja katrs draudzes loceklis sāks lūgt un gavēt – notiks lielas pārmaiņas. Ja mēs lūgšim, Dievs atradīs līdzekļus un veidus, kā piekļūt cilvēkam. Cik daudz

lūgšim, tik daudz Dievs atbildēs!

Turpinājumā pārdomas no dažiem konferences dalībniekiem.

Alla Nimmika: Šī konference bija viena no labākajām konferencēm, kurā esmu piedalījies. Īpašu to padarīja konferences lektori. Piem., Dr. Barna, kura prezentācija par garīgo attīstību lika mums visiem apdomāt, ko mēs mācam mūsu bērniem un kā mēs varam noteikt vēlamos rezultātus. Viņš sacīja, ka Dieva plāns nav skaitļos mērāms, bet svarīgi ir, lai izmainītos mūsu raksturs, kas saskanēja ar TED prezidenta Rafata Kamala pasākuma atklāšanas runu, kurā viņš uzsvēra, ka idejām ir ierobežota vērtība, ja vien tās neizmaiņa veidu, kā dzīvojam.

Dr Kiti Randalla mudināja mūs pievērst uzmanību bērniem, kas nonākuši grūtās situācijās, un palīdzēt viņiem. Marka Finlijs sabata svētruna bija vienkārša, bet tajā pašā laikā dziļa - mēs visi esam neaizvietojami; Dieva radīti, lai būtu unikāli. Nekas un neviens nevar ieņemt mūsu vietu Dieva sirdī. Šajā konferencē tieši šis bija spilgtākās prezentācijas man. Prezentācijas ir iespējams atrast arī internetā, un es iesaku ikvienam atrast laiku, lai tās noskatītos. Tas ir tā vērts!

Solvita Mezīte: Paldies Dievam un vadībai par dāvāto iespēju būt Budapeštā, sajūst un redzēt mūsu lielo pasaules „ģimeni”, dziedāt kopā „Šeit es esmu, Kungs”! Uzklaušijām vadītāju pētījumu un ieteikumus mūsdienu pasaules aizsniegšanai, kas, protams, sākas ar mūsu katra ģimeni, bērniem! Man šķita, ka ļoti spēcīga un praktiska bija Kiti Randallas uzruna par bērnu dzīvespriecīgu audzināšanu, to riskiem. Labākais, ko mēs varam darīt, ir bērnus turēt aizņemtus veselīgās aktivitātēs KOPĀ ar vecākiem, kam ir labas dzīves vērtības! Iedvesmoja Ģimeņu nodaļas vadītāji Villijs un Elaine Oliveri, kuriem ir fantastiska „cilvēku” atmiņa. Viņi priedīgi vadīja programmu un izteica piekusijām savas domas un novērojumus. Vērtīgi bija arī Karenas Holfordes seminārs, kā palīdzēt ģimenēm krīzēs, un ungāra Gabora Mihaleka seminārs par pāru intimitātes treniņu programmu. Protams, Marka Finleja sabata svētruna bija „punktiņš uz i” un afrikāņu vadībā dziesma, kad visa zāle dziedājam līdzī „mēs esam šeit kopā, Tu un Tu un es, mēs esam brāļi un māsas, viena LIELA

ĢIMENE”! Bija arī jauki atpūtas un sadraudzības brīži, apskatot un izbaidot „karsto” Budapeštu. Kitijs Randale izteica interesantu domu: „Ja tu domā, ka esi par mazu./niecīgu, lai ienestu pārmaiņas, pamēģini gulēt istabā ar odu!” Jana Roderte: Man viena no lielākajām mācībām bija bijušās lezbietes stāsts par to, kā viņa atgriezās draudzē un kas bija tas, kas viņai to palīdzēja izdarīt. Jāpiebilst, ka pirms šī stāsta klausījāmies garu, teoloģisku Rom. 1. nodaļas izklāstu par homoseksuālismu Bībelē, kas parādīja pareizo attieksmi pret cilvēkiem, kas ir citādi nekā mēs, bet tomēr tādi paši kā mēs - „jo visi ir grēkojuši...” Emocionāli bagātais stāstījums lika aizdomāties vispār par pieņemšanu. Vai esam gatavi atvērt savu dievnamu durvis visiem cilvēkiem - arī gejiem un lezbietēm (varbūt liekas pat dīvaini izrunāt šos vārdus)?

Plenārsesijās Dr. Barna pievērsa mūsu uzmanību tam, cik svarīgi ir nodot Bībeles pasaules redzējumu mūsu bērniem līdz 13 gadu vecumam, kad cilvēka prāts ir visuzņēmīgākais. Viņš arī iedeva tādu kā ceļa karti ar 7 soļiem garīgajā attīstībā, uzskatāmi parādot, ka līdz beznosacījumu mīlestībai pret citiem cilvēkiem ved vairāki soļi, bet ne visi līdz tam nonāk, jo 7. solī cilvēks ir salauzts un liekas, ka viss ir beidzies. Bet šī salauztība ir dāvana, jo bez tās nav iespējams tikt tālāk. Dr. Randalla savukārt uzsvēra, ka mums ir jāsaprot riski, kādi mūsdienu pasaulē ir bērniem, un draudzei jāklūst par ciematu, kur šie bērni atrod patvērumu.

Vērtīgas bija arī mūsu divīzijas pārstāvju Karenas Holfordes un Gabora Mihaleka prezentācijas par to, kā palīdzēt laulātajiem pāriem, kas atrodas krīzes periodā.

Adventistu baznīcai mūsdienu pasaulē ir jāapzinās, kādas ir ap mums esošo cilvēku vajadzības, un jāstrādā tā, lai tās piepildītu bez nosacījuma, ka mūsu saraksts tiks papildināts ar jauniem vārdiem. Atgriešanās ir Svētā Gara darbs, bet mūsu uzdevums ir izkaisīt Dieva mīlestības sēklas uz visām pusēm - lai arī kur tās kristu.”

Šeit ir saite, kur var iepazīties ar konferences svētrunām un lekcijām.

<https://budapest2017.adventist.org/media/>

Mārīte Lipska
Sieviešu un Bērnu
kalpošanas nodaļa

Ansis Roderis
Slokas draudzes
mācītājs

VESELĪBA – VAI TĀ DOMĀTA MAN?

Veselības kalpošanas nodaļa Latvijā ir kļuvusi par lielu un aktīvu struktūru draudzē ar daudz atbalstītājiem un entuziastiem. Kad 2006. un 2007. gada vasarā ar čehu veselības aktīvistu palīdzību sarīkojām veselības nometni un misionāru apmācības dzīvesveida centrā “Tavai sirdij” “Mežlīdumos” Dundagas novadā, kad 2007. gada apmācību laikā ar lieliem panākumiem organizējām pirmo veselības izstādi Rojā, daudzu sirdīs dzima sapnis par plašu veselības kalpošanu Latvijā. Šobrīd jūtu, ka šis sapnis ir lielā mērā piepildījies. Savā ziņā šovasar varam svinēt desmit gadus kopš esam uzsākuši publisku veselības kalpošanu. Vēl joprojām nevaru beigt slavēt Dievu par to, kā viss iesākās. Mums izdevās sarunāt vietu Rojas centrā pie lielveikala Elvi ieejas. Novietojām telti, un visu dienu pie tās atradās garas rindas ar cilvēkiem, kas vēlējas apmeklēt izstādi. Vairāk nekā 120 cilvēku ar pateicības vārdiem, ziediem priecājās par tik jauku pasākumu, kas notiek viņu pilsētīnā. Arī uz vakara sanākumi ieradās aptuveni 50 klausītāju. Tikpat iedvesmojošs bija tas, ka pēc divām dienām uz dzīvesveida centru ieradās pilns autobuss ar jauniešiem, kuriem mēs arī piedāvājām izbaudīt veselības izstādi. Redzējām tik daudz Dieva svētības un piedzīvojām tik daudz pozitīvu emociju, ka tas viss kļuva par spēcīgu dzinuli attīstīt kalpošanu tālāk. Kopš tā laika vispirms strādājām pie veselības izstādēm un

klubu veidošanas, tad domājām par veselības nedēļām, tad ieviesām bērnu izstādes, vingrošanas grupas. Šobrīd jau strādājam pie jaunas semināru programmas *Creation*.

Bet, kas ir tas, kas ir piesaistījis un ar ko var piesaistīt veselības kalpošanai, veselīga dzīvesveida ievērošanai?

Daudziem tās ir bijušas kādas veselības problēmas, kas pa-

Medicīnas misionāru skola 2007. gadā no 29. jūlija līdz 12. augustam “Mežlīdumos” Dundagas novadā.

mudinājušas vairāk rūpēties pašam par savu veselību. Droši vien ir dzirdēts par holesterīnu un kā to ar uzturu normalizēt, par fiziskām aktivitātēm, kas mazina lieko svaru un asinsspiedienu, par vēzi, imūnsistēmu, diabētu, kā to ietekmē uzturs un citi dzīvesveida paradumi. Bieži ir sajūta, ka draudzē

Pirmā veselības izstāde Rojā 2007. gada 3. augustā.

pārāk labi zinām par šīm lietām un ka atkārtota pieminēšana šķiet pat kaitinoša. Citi ievērojuši, ka daudzi ir ieinteresēti

Lai uzlabotu savu labizjūtu, un kurš gan to nevēlas, mums sava dzīve ir jāpilnveido visās piecās tās svērās — mentālajā, fiziskajā, sociālajā, emocionālajā, garīgajā.

veselības jautājumos un ka ir aizraujoši viņiem par to stāstīt, tā kļūstot par palīgiem dažādās veselības aktivitātēs. Tomēr, no otras puses, citi ir piedzīvojuši, ka, neskatoties uz veselīgu ēšanu, cilvēki saslimst ar vēzi, un veselīga dzīvesveida ievērotāji tāpat slimo, reizēm pat smagi. Daudzreiz iecerētā veselības programma nenes gaidītos rezultātus, vai nepieciešamās dzīvesveida korekcijas šķiet pārāk grūti ieviešamas vai nereālas attiecīgajā dzīves situācijā. Tas viss dažkārt veido negatīvu priekšstatu par “pareizo” ēšanu, jo ar to bieži saista veselības vēsti.

Kopš 2014. gada, kad biju Vispasaules adventistu veselības konferencē Ženēvā, es pastiprināti domāju par to, ko nozīmē visaptverošā veselības kalpošana. Tāpēc mani ir aizrāvusi *Creation* programma, jo tā ļoti kvalitatīvi ir izveidojusi šādu pieeju.

Lai uzlabotu savu labizjūtu, un kurš gan to nevēlas, mums sava dzīve ir jāpilnveido visās piecās tās svērās — mentālajā, fiziskajā, sociālajā, emocionālajā, garīgajā.

Mentālā

No labākas dzīves mēs esam tikai vienas izvēles attālumā. Labu izvēļu izdarīšana ir atkarīga no veselīgas prāta darbības. Tāpēc svarīgi ir attīstīt loģiku, kritisko domāšanu, piedalīties konstruktīvās diskusijās, patstāvīgi mācīties jaunas lietas, padarīt savu prātu aktīvu. Veselīgas izvēles tiek izdarītas smadzeņu pieres daivā. Jebkura lieta, kas veicina ķīmisku vai psiholoģisku atkarību, tiešā veidā vājina pieres daivas darbību. Gribasspēks ir jāvingrina. Patiesi laimīgs cilvēks ir tikai tad, kad viņš spēj pilnībā kontrolēt savu dzīvi,

kad viņš ir brīvs no jebkā, kas ir ārpus viņa kontroles, bet tomēr ietekmē viņa dzīvi. Te var rasties jautājums, kā tas iespējams, piemēram, kā mēs varam ietekmēt valsts politiku, bet tā ietekmē mūs, un Latvijā šī ietekme galvenokārt tiek definēta kā negatīva. Attīstot mentālo veselību, ir iespējams iegūt kontroli arī pār šķietami nekontrolējamām lietām.

Fiziskā

1. Mēs savu ķermeni varam ļoti dažādi attīstīt. Ir četras fiziskās īpašības — spēks, ātrums, izturība un lokanība. Bieži veselīga dzīvesveida ievērotāji koncentrējas uz izturību — lēni skrien vai soļo garus gabalus. Bet svarīgi ir arī pievērst uzmanību ātrumam — kustēties režīmā, kas liek pamatīgi aizēlīties, kad šķiet, ka sirds kāpj pa muti ārā (izņemot gadījumus, kad ārsts to ir aizliedzis). Ir jāattīsta sirds un elpošanas sistēmas spējas, kā arī organisma spēju darboties skābekļa deficīta režīmā. Savukārt ar spēka vingrojumiem, kad darām kaut ko ar maksimālu piepūli, ir iespējams atbrīvoties no dažādām ķermeņa sāpēm. Toties lokanības attīstīšana ir centrs un pamats visām pārējām fiziskajām īpašībām. Ja mums nav mērķis sasniegt izcilību kustību veidā, kas bieži vien vairs nav tik veselīgi, tad labākais, ko mēs varam izvēlēties, ir attīstīt savu ķermeni vispusīgi. Vispusīga attīstība obligāti ir jāveic bērniem, pirms viņi uzsāk attīstīt kādu kustību nozari (sporta veidu).

2. Ķermenim ir nepieciešama “pārdomāta un laba degviela”, kā arī pastāvīga “smērvielas” — ūdens klātbūtne tajā.

3. Ķermenis ir jārūpē ļoti rūpīgi un regulāri jākopj no ārpuses. Drošākais veids, kā uzsākt lielāka apjoma fiziskās aktivitātes vai rūdišanos, ir to darīt pakāpeniski un apdomīgi.

Sociālā

“Es nezinu nevienu citu faktoru medicīnā — ne diēta, ne smēķēšana, ne kustības, ne stress, ne ģenētika, ne zāles, ne operācija —, kam ir lielāka ietekme uz mūsu dzīves kvalitāti, saslimšanas biežumu un pāragru nāvi no visiem cēloņiem, kā savstarpējās attiecības.” Dr. Dīns Ornišs

Cilvēka labizjūtai ir ļoti svarīgi veidot sev uzticamu sabiedrību, justies piederīgam kādai kopienai — draudzei, rūpēties par dziļu draudzību, attīstīt uzticības, komunikācijas, dalīšanās, kalpošanas, pieņemšanas, palaušanās īpašības. Laulātajiem vajadzētu patstāvīgi pilnveidot un bagātināt laulības attiecības. Svarīgi ir sajūst, ka tev ir tādi, kas tevi mīl, tev uzticas, rūpējas par tevi, jūtas tev tuvi. Mēs esam aicināti kļūt par “mīlošiem un mīlamiem kristiešiem” (Elena Vaita), tad arī kļūs iespējams tas, ka jutīsimies sociāli veselīgi.

Emocionālā

“Liksma sirds dziedina, sirdssāpes kaltē kaulus.” Sakāmvārds 17:22 Cilvēka veselības pašvērtējums medicīnā ir kļuvis par objektīvu rādītāju patiesajam veselības stāvoklim. Optimismu attīstīt var ikviens. Veselīgi cilvēki uz dzīvi skatās pozitīvi, veiksmes gadījumā viņi veselīgi novērtē savas pū-

les un centienus mērķa sasniegšanā, neveiksmes gadījumā viņi objektīvi izvērtē kļūdas, nepārmet sev, ir gatavi atkārtot, mēģināt vēlreiz un ir pārliecināti par izdošanos. Krīze optimistiem ir tikai pagaidu šķērslis, viņiem ir sajūta, ka kontrolē savu dzīvi. Lai uzturētu optimismu, vajadzētu to regulāri barot ar smiekliem un labu humoru.

Vēl emocionālā veselība ir saistīta ar cerību, kas spēj pat smagās krīzes situācijās cerēt uz pozitīvu risinājumu. Emocionāli veseli cilvēki grūtības vienmēr uztver kā īslaicīgas, stipri ticot, ka dzīve kļūs labāka jau tuvākā nākotnē, viņi ir par visu pateicīgi un apmierināti. Viņi savai dzīvei ir izveidojuši vīziju un dzīvo saskaņā ar to.

Garīgā

“Beznosacījumu mīlestība ir visspēcīgākais stimulators mūsu imūnsistēmai. Tā ir patiesība: mīlestība dziedina.” (Dr. Bernie Siegel) Garīgo veselību veicina garīgs atbalsts no pieredzes bagātiem kristiešiem, lūgšana, cieša savienība ar Dievu, Rakstu pētīšana, dievkalpojumu apmeklēšana, garīgu dziesmu dziedāšana. Garīgo veselību būtiski ietekmē tas, kāda ir izpratne par Dievu. Vai uztveram Viņu kā mīlošu, piedodošu, glābjošu, kas cilvēkus pieņem bez nosacījumiem? Miers ar Dievu ir garīgās veselības centrā. Dievam ir plāns katra dzīvei, nevar būt nekas veselīgāks kā uzticē-

svars, paaugstināts holesterīna un cukura līmenis, dažādas sāpes, kustību traucējumi. Nemāku izskaidrot, kāpēc, bet šogad kā nevienu citu reizi pēc 10 dienu programmas pazemi-

Izstāde jauniešiem Mežlidumos 2007. gada 5. augustā.

nājās holesterīna līmenis — pat līdz divām vienībām. Varbūt tas bija neparastais uzturs, bagāts ar dažādiem garšaugiem. Bet toties ar svara samazināšanu negāja tik spoži, vairākiem

Emocionāli veseli cilvēki grūtības vienmēr uztver kā īslaicīgas, stipri ticot, ka dzīve kļūs labāka jau tuvākā nākotnē, viņi ir par visu pateicīgi un apmierināti.

ties Dieva vadībai un dzīvot saskaņā ar Viņa plāniem, kaut kas nenokārtots, nepiedots, kāds rūgtums un aizvainojums ir nīknākie garīgās veselības ienaidnieki.

Pirmā veselības klubiņa sanāksme Rojā 2007. gada 3. augustā.

Ja uz veselības kalpošanu paskatāmies no šāda skatu punkta, tad vienīgā atšķirība ar citām kalpošanām ir nosaukums. Ja jebkurai kalpošanai, kuru veicam, nav mērķis celt cilvēku dzīves kvalitāti, labizjūtu, laimi, prieku, cerību, ticību, mīlestību, tad tas ir “burts, kas nokauj”.

Manuprāt, ļoti veiksmīgi visaptverošo veselības kalpošanu izdevies iedzīvināt veselības nometnē Jūrkalnē. Šeit nometne jau notikusi trešo reizi. Šoreiz vismaz 2/3 viesu bija ne no adventistu draudzes. Kā ierasts, viņu problēmas bija liekais

tas nesamazinājās vai pat nedaudz palielinājās. Tam gan iemesls skaidrs — garšīgs un bagātīgs ēdiens, ko baudījām 3x dienā. Tomēr šoreiz visvairāk vēlos izcelt to, kas notika citās veselības sfērās nevis fiziskajā.

Nometnes programma ir vispārīga un nav mērķēta un noteiktu problēmu loku. Bet dažiem viesiem bija izteiktas depresijas pazīmes. Kā arī liela daļa bija noguruši no darba un dzīves. Šķita, ka pirmajā dienā izcelsies konflikts, jo bija neveiksmes un aizķeršanās organizācijā, un apmeklētāji izrādīja neapmierinātību par to. Bet, kad nometnes beigās redzējām sejas, kurās ir atgriezies dzīvesprieks, smails, enerģija, tad bija sajūta, ka Dieva dziedinošā roka ir katru noglāstījusi. Kāda no viesiņām atzīmēja, ka viņa ir iedvesmota par to plašo ietekmi un ieguldījumu, ko veica mācītāja un fizioterapeita apvienojums. Un viņa solīja, ka, pārbraucot mājās, noteikti sāks lasīt Bībeli. Vai tas nav tas pats, ko Kristus darīja savas šīs zemes dzīves laikā?

Vai kāds starp mums var pateikt, ka viņš nekad nejūtas noguris, nomākts, izdedzis, ka viņam nav dažādas kļūdas, īpatnības, trūkumi? Vai ka kāds no mums nav sastapies ar problēmām, grūtībām, sarežģītām situācijām? Ļoti bieži gan draudzē, gan ārpus tās šīs lietas izpaužas smagā formā. Vai tāpēc mācīsimies bezpalīdzību — nu, tur neko nevar darīt un mainīt? Bezpalīdzīgi pieņemsim to, ka draudzes apmeklētāju skaits visu laiku samazinās, dzīves līmenis mūsu valstī neuzlabojas, pārvaldes iekārta nemainās? No labākas dzīves mēs esam tikai vienas izvēles, vienas lūgšanas, viena vārda, domas attālumā. Kristus ir nācis, “lai (mums) būtu dzīvība un pārpilnība” (Jāņa 10:10). Šī skaistā dāvana ir domāta mums katram. Pieņemsim to!

CREATION HEALTH – RADĪŠANAS VESELĪBA

No 18. maija četras svētdienas pēc kārtas Vecrīgā, kora „Latvija” zālē, Zirgu ielā 8, notika Creation Health veselības semināra pirmā daļa, iepazīstinot dalībniekus ar četriem no astoņiem veselības principiem, kas doti cilvēcei pie radīšanas. Semināru apmeklēja vidēji 60 cilvēki. Nākošās nodarbības ir plānotas rudenī (informācija sekos). Vairāk par programmu varat lasīt angļu valodā www.creationhealth.com

Pirmā eņģeļa aicinājums Atklāsmes gr. 14:7 aicina būties Dievu, dot Viņam godu un pielūgt Radītāju. Gatavojoties tiesas stundai, atgriezties pie Radītāja, atgriezties visā būtībā, no sirds, prāta un dvēseles. Tā ir vienīgā iespēja sagatavoties Kunga dienai, atgriežoties pie sānkuma, pie Radītāja, un to aicina Jēzus Kristus, jo Atklāsmes gr. 1:1 skaidri pasaka, kas ir Autors šai vēstij.

Domājot par savu dzīvesveidu, mēs varam uzdot sev jautājumus: vai es respektēju Radītāja dotos padomus, vai es ar savas dzīves ieradumiem pagodinu Viņu? Vai mana pielūgsmē ir tāda, kādu sagaida Radītājs? Vai mans dzīvesveids netraucē pielūgt Radītāju? Tie ir jautājumi, kas liek domāt dziļāk nekā tikai par kaut kā ēšanu vai neēšanu, runājot par veselību.

Creation Health materiālus ir izstrādājuši Floridas slimnīcas (ASV) ārsti kā rehabilitācijas iespēju pacientiem pēc izrakstīšanās no slimnīcas, aicinot izvērtēt savu dzīvesveidu un saredzēt ieradumu jomas, kurās vajadzīgas izmaiņas, lai veicinātu fizisko, garīgo un emocionālo veselību.

Tēmu saturs ir bagāts ar jaunāko zinātnisko informāciju, kas parāda, ka pie radīšanas dotie veselības principi nav novecojuši, bet patiesi un derīgi arī mūsdienās. Nodarbībās iekļautie jautājumu testi rosina padomāt par savu dzīvesveidu no dažādiem skatu punktiem, izdarīt izvēles un spert soļus tuvāk Radītāja dotajiem dzīvības un veselības principiem, mainot ieradumus.

Daži jautājumi pārdomām. Vai es esmu apmierināts ar savu

dzīvi? Vai mana ticība Dievam dod ilgstošu cerības, mīlestības, drošības un iekšēja miera izjūtas, dzīves jēgu? Vai es apzinos savu dzīves mērķi? Vai mana reliģija palīdz man būt mazāk aizkaitināmam, vairāk godīgam, atklātam, piedošanai? Vai mana saikne ar Radītāju dod man spēku izdarīt pozitīvas izvēles? Vai es pietiekami un pilnvērtīgi atpūšos un ļauju Radītājam atjaunot savus fizioloģiskos procesus? Vai esmu pietiekami aktīvs, lai ļautu asinsritei regulāri piegādāt jaunas barības vielas un skābekli katrai vismazākajai šūnai manā organismā? Vai mans uzturs ir bioloģiski dzīvs vai miris? Vai vide, kādā es uzturos, veicina manī harmoniju, sakārtotas domas, pozitīvas emocijas? Vai pesimisms un optimisms ir iedzimtība jeb izvēle? Kāda ir saikne manai imunitātei un fiziskajai veselībai ar manu psihoemocionālo stāvokli?

„Kādēļ Jūs maksājat naudu par to, kas nav maize; kādēļ jūs atdodat savu darbu par to, kas neder uzturam? Klausieties, klausieties uz Mani, tad jums būs daudz laba ko ēst, un dvēsele atspirdzināsies ar sātīgu barību! Piegrieziet Man savu ausi un nāciet pie Manis! Uzklusiet, tad atspirs jūsu dvēsele! Es jums celšu mūžīgu derību, tas ir Dāvidam dotais manas žēlastības apsolījums.” (Jesajas 55:2,3)

Aktuālais jautājums

Sigita Pešele

Intervēja
Tatjana Tomsone

IEMĪLĒJU PUSAUDŽUS UZ VISU MŪŽU

Jau 20. gadu Latvijā notiks lielākā bērnu un jauniešu nometne. Visus šos gadus atbildības nasta ir uz Ceļa meklētāju vadītājas Gunas Rīmanes pleciem. Kā gan viņa tiek ar visu galā? Un kāds ir pašas Guna stāsts?

Tu esi dzimusi adventistu ģimenē. Pastāsti, lūdzu, par savu ģimeni.

Dievs mani ielika talantīga adventistu sludinātāja ģimenē, kura dzīves aicinājums un prioritāte bija Dieva darbs. Draudzes, kur viņš kalpoja, bija dzīvas un auga, neskatoties uz laikmetu, kad Dievu noliedza, un arī uz to, cik attālos Latvijas nostūros tās atradās. Sabats manā dzīvē bija īpaša diena, ko ļoti gaidīju, jo tad pilnīgi varēja aizmirst visas skolas rūpes un doties ģimenei līdzī uz draudzi, kas atradās tālu no mājām. Tur tika pavadīta visa diena kopā ar draugiem iedvesmojošos dievkalpojumos, pēc tam kopīgas pusdienas, sadraudzība, draudzes darba plānošana,

apmeklējumi, un mājās atgriezāties tikai vakarā.

Kad dzīvojām Rīgā mazā bēniņu dzīvoklītī, kur mums bija kopēja virtuve ar citu ģimeni, durvis vienmēr bija atvērtas draudzes locekļiem. Toreiz telefons nebija ikdienišķa lieta, tāpēc visas draudzes lietas tika kārtotas klātienē. Katru dienu vienīgajā istabiņā, kur arī es mācījos, nāca ciemiņi. Visas draudzes problēmas tika risinātas šeit. Tāpat kā šodien, draudzēs bija dažādi cilvēki, dažādas problēmas, bet uz mani neizdzēšamu iespaidu atstāja divas vecāka gadu gājuma draudzes māsas, kurās es saskatīju patiesas kristietes. No ģimenes esmu mantojusi nopiet-

no attieksmi pret Dieva darbu, un arī manā dzīvē Dievs un Viņa darbs ir prioritāte.

Kāds bija tavs personīgais ceļš pie Dieva?

Tad, kad pienāca krīze manā personīgajā dzīvē, ģimenes ticība un kalpošana man personīgi neko nedeķa. Dievu biju iepazinusi teorētiski nevis praktiski. Man vēl joprojām dzīvei bija savi plāni, ļoti labi zināju, kādu dzīvi vēlos. Kad viss sabruka un sapratu, ka saviem spēkiem to realizēt nevarēšu, Dievs man deva ilgu laiku vienatnē, kur Viņš mani atrada. Tad es sapratu, ka Dievs vēlas pavadīt laiku kopā ar mani. Sāku

celties no rīta stundu agrāk, lai sarunātos ar Dievu. Tā bija nežēlīga cīņa, bet Dievs manā dzīvē kļuva reāls, un nonācu līdz momentam, kad varēju Dievam teikt: „Mēģināju veidot pati savu dzīvi, un nu ir palikušas tikai lauskas. Ņem šīs lauskas un dari ar tām, ko gribi. Esmu gatava pakļaut visu savu dzīvi Tev.” Tikai tad es sāku redzēt, cik vareni plāni Dievam ir manai dzīvei.

Kāda ir tava darba pieredze (zinu, ka biji pasniedzēja Policijas Akadēmijā)?

Arī tā ir daļa no Dieva lielā plāna, kam viņš mani radījis. Savu skolotājas darbu sāku jau studiju laikā Baltezersa tuberkulozes sanatorijas skolā. Vispirms tas ir brīnums, ka laikā, kad bija angļu valodas skolotāju pārprodukcija, būdama vēl tikai studente, varēju strādāt savā profesijā. Tajā pašā laikā vairāki skolotāji ar diplomiem tajā iestādē strādāja tikai par audzinātājiem. To par vēl lielāku brīnumu padara fakts, ka darba devējam bija nepieciešams man iekārtot arī brīvas sestdienas. Studiju sākumā mums bija jāizvēlas otrā svešvaloda, un es ļoti negribēju mācīties vācu valodu, bet tajā gadā nebija iespējams izvēlēties arī franču valodu. Toreiz man likās, ka tā ir neveiksme, bet vēlāk sapratu, ka tas ir bijis gudrs Dieva plāns. Sanatorijas skolā man vienā klasē vienlaicīgi vajadzēja mācīt gan angļu, gan vācu valodu. Bez vācu valodas zināšanām es nevarētu pretendēt uz šo amatu.

Šeit Dievs mani sagatavoja CM (Ceļa meklētāju vadītāja) darbam. Tajā laikā sanatorija bija vieta, kur atradās ne tikai slimie bērni, bet arī tādi, no kuriem skolas vēlējas atbrīvoties. Līdz ar to vienā klasē mācījās normāli bērni, bērni ar garīgiem traucējumiem un grūti audzināmie. Tā kā katru ceturksni skolēnu sastāvs mainījās, man kā jaunai skolotājai nebija labākas vietas, kur gūt dažādu pieredzi, labot savas pedagogiskās kļūdas un eksperimentēt. Kad pildīju arī audzinātājas pienākumus, pastaigu laikā, sarunājoties ar bērniem, uzklauzīju viņu sirdssāpes, kā varēju, palīdzēju, un pusaudžu dzīves mainījās. Šeit es iemīlēju pusaudžus uz visu mūžu.

Pēc diploma iegūšanas sāku strādāt Siguldas ģimnāzijā, kuru vadīja izcils direktors, kurš novērtēja pedagoga talantus un prasīja no mums rezultātu. Šeit man uzticēja vadīt grupu skolēnu apmaiņas programmā, kas notika ASV

Jelovstounas nacionālajā parkā. Kopumā Siguldas ģimnāzijas laiks sniedza man strauju profesionālu izaugsmi.

Mans nozīmīgākais darba periods patiešām noritēja Policijas akadēmijā. Savu karjeru akadēmijā beidzu ar policijas majora dienesta pakāpi, ieņemot docenta un katedras vadītājas amatu un ieņemot vietu Policijas akadēmijas senātā. Septiņus gadus vadot Svešvalodu katedru, man izdevās izveidot saliedētu, augsti profesionālu komandu un lielisku mācību vidi un metodiku angļu valodas mācīšanai studentiem ar zemu valodu mācīšanās motivāciju. Apgūt šo netradicionālo valodu apmācības programmu pie mums ir vērsušies daudzu Latvijas augstskolu pasniedzēji. Bija izveidots arī vienīgais Latvijā angļu valodas pašmācības centrs, kurš izraisīja neviltotu interesi akadēmijas

ārzemju kolēģu un viesu vidū. Es noteikti arī pašlaik strādātu akadēmijā, ja tā diemžēl nebūtu iznīcināta.

Kad jaunībā plānoju savu dzīvi, es pat nesapņoju, ka Dievam priekš manis varētu būt tik grandiozi plāni.

Kurā brīdi uzņēmies Latvijas Ceļa meklētāju kustības vadīšanu?

1994. gadā, kad mans brālis bija Latvijas draudžu savienības jauniešu vadītājs, saņēmām informāciju par Transeiropas divīzijas Ceļa meklētāju nometni Zviedrijā. Nezinājām, kas tas ir, bet paņēmām pusaudžu sabatskolas bērnus un devāmies turp. Tad es ieraudzīju, cik tā ir brīnišķīga organizācija un cik ļoti Latvijas bērniem tā ir vajadzīga. Mēģināju iedvesmot jauniešu vadītājus uz kaut ko tam laikam tik neparastu, bet atsaucības nebija. Tad

sāku lūgt, un Dievs uzņēmās vadību, veidojot tik daudz apstākļu sakrītību, lai varētu izveidot 1. klubu Rīgā. Gāju pie toreizējā Draudžu savienības prezidenta Viktora Geides un lūdzu atļauju sākt šo eksperimentu. Saņēmu atļauju, un sāka darboties pirmais Ceļa meklētāju klubs. 1998. gadā mums bija pirmā nometne. Neatceros, kurā kongresā mani ievēlēja par CM vadītāju oficiāli. Tas bija laiks, kad nezināju, vai draudzei vispār esmu vajadzīga, un lūdzu, lai Dievs to parāda. Veselas brīnumu sērijas rezultātā sapratu, ka tieši šī ir mana kalpošana un mana vieta draudzē.

Kā iesaistīt bērnus un jauniešus kalpošanā draudzē?

Pirmkārt, Ceļa meklētāju programma, ja to realizē pilnībā, ne tikai tās daļu, tā audzina aktīvus un kalpojošus jauniešus. Šo gadu laikā esam pārbaudījuši,

Zinu, ka, plānojot nometni un domājot par dalībnieku ēdināšanu, īpaši piedomājāt par veselīgu pārtiku. Tā ir tava pārliecība vai tikai sanitāro normu izpilde?

Veselīgs dzīvesveids ir viena no Ceļa meklētāju programmas sastāvdaļām, un tāpēc arī nometnes ēdienkartei ir jābūt veselīgai. Mēs pārbaužu laikā atklājam, ka arī Pārtikas un veterinārā dienesta inspektoriem tas patīk.

Vai šo gadu garumā bijušu kādi īpaši garīgie piedzīvojumi nometnes laikā?

Katra nometne ir īpašu piedzīvojumu kopums. Tik ļoti var izjust cīņu starp Dievu un sātanu, bet pāri visam to, ka Dievs ir tik reāls un tik tuvu. Viņš ir ieinteresēts pat laika apstākļos. Kad mums vēl nebija lielās telts, nekad nebija kopējo sanāksmju laikā. Pat Bārtas nometnē, kuru mēs atceramies kā vis-

debess, sveces nevarēja aizdedzināt lielā vējā. Ropažos mums bija ļoti vējaina nometne, un piektdienas vakarā pirms pašas uzņemšanas ceremonijas vējš pilnīgi norima.

Ir bijušas dziedināšanas, īpašas apsar-dzības kritiskos brīžos. Katrā nometnē ir sava veida uzbrukumi. Tik bieži ir arī personīgi piedzīvojumi, kur Dievs man parāda, ka viņam nekas nav neiespējams. Nometnei kļūstot lielākai, domāju, ka administrācijā nepieciešams vairāk cilvēku un sarunāju palīgus. Pirms nometnes visiem palīgiem kaut kas notika, un es paliku viena. Dievs man deva tādas darbaspējas, veiksmi, kādu iepriekš nekad nebiju piedzīvojusi. Visu izdarīju daudz operatīvāk, nekā ar visiem palīgiem.

Zinu, ka pēdējos gados pildi arī LDS bīskapa sekretāres pienākumu? Kādi ir tavi izaicinājumi, prieki un

Kad jaunībā plānoju savu dzīvi, es pat nesapņoju, ka Dievam priekš manis varētu būt tik grandiozi plāni.

ka tas tiešām darbojas.

Otrkārt, ir nepieciešama pieņemoša draudze, kas uztic visdažādākos kalpošanas veidus gan bērniem, gan jauniešiem. Zinu, ka pusaudžiem var uzticēt pat svētrunas.

Atzīmējot CM nometnes 20. gadadienu, ko tu vari secināt – cik veiksmīgs un produktīvs ir šis projekts?

Nekad nevarēju iedomāties, ka tam būs tik liels iespaids mūsu valstī. Ja runājam par nometnēm, tad ir izveidots visoptimālākais nometnes struktūras modelis un brīnišķīga organizatoru komanda, kura ir iepazinusi Dievu un sapratusi lūgšanas nozīmi, kā arī Dievs man ir devis tādu dzīves draugu, kurš spēj tikt galā gandrīz ar visu. Man ir gandarījums, ka visi kopā mēs spējam būt elastīgi, reaģējot uz dažādiem izaicinājumiem.

Gribu pieminēt, ka nometne ir tikai CM un PM programmas daļa. Ja runājam par visu programmu, tā darbojas tikai tad, ja to realizē pilnībā. Man ir prieks par to, ka lielākā daļa klubu to dara, un rezultāts ir brīnišķīga jauniešu paaudze.

slapjāko, atklājot nometni, pārstāja līt un pavērs mākoņi, lai uzsūpīdētu saulīte. Tas ir tik aizkustinoši, ka Universa Valdniekam rūp, lai programma varētu noritēt bez aizķeršanās. Dievs parasti parāda, ka sabats ir viņam īpaša diena, piemēram, Papes nometnē pie jūras visu nedēļu jūrā bija tādi viļņi, ka peldēties nebija iespējams, bet sabatā jūra bija kā spogulis. Kad vēl uzņemšanas ceremonijas bija nometnē zem klajas

pieredze?

Šis ir laikam visvienkāršākais darbs, ko savā dzīvē esmu darījusi. Īsti nesa-protu, kāpēc man pašlaik ir jāatrodas šeit, bet acīmredzot Dievam ir kāds plāns, kuru es pašlaik nesaskatu. Es to uzskatu par kalpošanu un daru to pēc labākās sirdsapziņas.

Vai tev ir kāds vaļasprieks ārpus CM organizācijas vadīšanas un daudziem citiem taviem pienākumiem?

Ļoti patīk rokdarbi – makramē, adīšana, tamborēšana, šūšana, bet tam pēdējos gados nav laika nemaz. Palikusi tikai ūdens aerobika un dārzs, kas dod prieku un atpūtu no garīgās slodzes. Un arī angļu valodas mācīšana, pašlaik gan tikai mazliet, hobijs līmenī.

Ko vari un gribi novēlēt tām ģimenēm, kurās aug bērni?

Gribētu novēlēt, lai katram bērnam būtu kāds paties kristietības piemērs, kas atstātu iespaidu viņu dzīvē. Lai mūsdienų saspringtajā dzīvē vecākiem pietiktu laika, ko pavadīt kopā ar bērniem ne tikai sabatā, bet katru dienu, un lai viņiem būtu pieejama laba adventistu izglītība.

TAS KUNGS, MŪSU DIEVS, IR VIENS

Vai ir tiesa, ka ebreju vārds “Dievs” 1. Mozus grāmatas 1:1 ir daudzskaitlī?

Jā, tā tas ir. Tas ir ebreju valodas vārds “Elohim”, kas vienskaitlī ir “El” vai “Eloah”. Es pieļauju, ka jūs svārstāties, vai šis vārds daudzskaitlī atbalsta Trīsvienības doktrīnu Vecajā Derībā; tomēr tieši tā tas ir ticis interpretēts kristīgās teoloģijas vēsturē. Tā kā šis termins ir dažādi lietots, ieskaitot arī pagānu dievību apzīmējumus, mums ir nepieciešams ievērot tā izmantošanas kontekstu. 1. Mozus grāmatas konteksts ir unikāls. Šis Elohim ir pirmā būtne, kuru sastopam, kad atveram Rakstus.

Daudzskaitļa Elohim

Attiecībā uz lietojumu 1. Mozus grāmatas 1:1 ir grūti apgalvot, ka tas ir lietots, lai apzīmētu dievu (domājot daudzdievību) daudzskaitlī, jo tas ir teikuma priekšmets, kurš vienots ar izteicēju trešās personas vienskaitlī (barā, “viņš radīja”). Citiem vārdiem, mums ir gramatiska savādība, kur teikuma priekšmets ir daudzskaitlī, bet izteicējs vienskaitlī: “Iesākumā Dievi (viņš) radīja...” No kristiešu skatījuma “Dievu” daudzskaitlis nav teoloģiski pareizs, jo pastāv tikai viens Dievs. Teologi piedāvā dažādus skaidrojumus šim fenomenam, bet te ir grūti atrast vienprātību par daudzskaitli “Elohim” 1. Mozus 1:1.

Citiem vārdiem, mēs nezinām, kādēļ šī panta ebreju teksts ir šādā veidā, kā to mēs lasām. Kā arī nav grūti saprast, kāpēc kristieši šeit saredz atsauci uz Trīsvienību. Teksts kā tāds skaidri saka, ka ir viens Dievs – “Viņš radīja” – un nevis daudz dievu. Daudzskaitļa “Elohim” tiek attiecināts kā norāde uz Dievības trīs personām. No konteksta mēs varam izspriest, ka daudzskaitlis ir aizplīvušs veids, kā piedāvāt daudzskaitli vienā (vienskaitļa) dievišķā būtnē.

Daudzskaitļa Dievs, daudzskaitļa izteicējs un vietniekvārds

Sižets sabiezē, kad mēs aptveram, ka kontekstā mēs atrodam gan gramatisku savādību, gan atbilstošu gramatiku, kur

ievēro daudzskaitli un darbības vārdus. Šis ir gadījums ar 1. Mozus 1:26 “Tad Dievs (*Elohim*) sacīja (viņš sacīja): darīsim (na’ašeh, darbības vārds trešās personas daudzskaitlī) cilvēku pēc mūsu (nū, pirmās personas daudzskaitlī) tēla un mūsu (nū, pirmās personas daudzskaitlī) līdzības...” Mēs atrodam daudzskaitļa Elohim ar vienskaitļa izteicēju aprakstotajā stāstā, bet dievišķajā runā mēs atrodam teikuma priekšmetu, izteicēju un vietniekvārdu daudzskaitlī. Tad visa galā mēs lasām: “Tā Dievs (*Elohim*) radīja (bārā’, izteicējs trešās personas daudzskaitlī) cilvēku pēc sava (ō, pirmās personas vienskaitļa vietniekvārds) tēla, pēc sava tēla Dievs (*Elohim*) tos radīja (bārā’, izteicējs trešās personas daudzskaitlī)” (27. p.). Mēs nonākam atpakaļ pie 1. Mozus 1:1. Teologi ir centušies izskaidrot daudzskaitļa darbības vārdu un daudzskaitļa vietniekvārdu 26. pantā, bet nav nonākuši pie vienprātības. Vienkāršākais risinājums būtu atzīt, ka teksts apliecina, ka Bībeles galvenā persona ir viens Dievs, kura iekšējā būtība ir daudzskaitlī. Tā kā daudzskaitlis sarunājas pats ar sevi, tad te var iet soli tālāk un ieteikt, ka šeit pastāv personu daudzskaitlis vienā Dievā.

Personu daudzskaitlis

Konteksts pats par sevi piedāvā personu daudzskaitli. Mēs atrodam ne tikai Dievu, kurš rada, bet arī “Dieva Garu” (*ruah Elohim*), kurš tiešā veidā ir iesaistījies radīšanā. Bībeles liecība atgādina lasītājam, ka ir tikai viens Radītājs: Dievs. Garam ir jābūt dievišķam. Radīšanas aprakstā ir iesaistīts vēl viens elements, proti, sacītais vārds: “Dievs sacīja.” Vārds ir kā vidutājs starp Dievu un radību (Dievs → Vārds/Gars → Radība). Psalmu rakstītājs to apraksta, sakot: “Ar tā Kunga vārdu ir radītas debesis, un viss debesu spēks ir radīts ar Viņa mutes elpu.” (Ps. 33:6) Te ir: Dievs, Vārds, Gars un radība. Lielākais, ko mēs varam sacīt, ka 1. Mozus grāmatā mēs atrodam viena Dieva iekšienē personu daudzskaitli, kuras tālāk dievišķā atklāsmē tiek identificētas kā Tēvs, Dēls un Svētais Gars.

Endžels Manuels Rodrigess,
“Adventist World” 2017 aprīlis.

SENIORU NAMĀ “ZILAIŠKALNS”

Laiks senioru namā “Zilaishkalns” aizritēja ļoti āši. Pavisam nemanot, pienāca vakars, mums vajadzēja doties atpakaļceļā. Vēlreiz apskāvām Valdiņu, ļāvām, lai viņa paciešanas vēl ar saviem bērniem. Izejot laukā, vienojāmies kopīgā pateicības lūgšanā par dienas laikā piedzīvoto.

Maija otrajā pusē Salaspils draudzes mānai Valdai Gedrovicai (85 g.) vajadzēja meklēt jaunu dzīves vietu. DIEVA žēlastībā visi apstākļi tika sakārtoti tā, ka viņa guva iespēju pārcelties uz senioru namu “Zilaishkalns”.

Viena diena, otra, trešā, un Valdiņa jau kādu laiku atrodas senioru namā. Ik pa laikam sazvanoties, vienojāmies, ka drīzumā mēs ar draudzīti, kam nu tas būs iespējams, aizbrauksim ciemos. Reizēm runāšana jāpārvērš praktiskā rīcībā, citādi tam nav nekādas jēgas. Tā nu 3. jūnijā, esot draudzītei kopā, ieminējās, kad dosimies pie Valdiņas. Sākām apspriest dažādus variantus. Pēkšņi mūsu mācītājs Daumands Sokolovskis iejauktās: “Kā ir ar rītdienu?” Mazliet aprunājoties, vienojāmies, ka četri no mums tiktu. Atlika vien sazvanīt senioru nama vadītāju Sarmīti un uzzināt, vai nav svētdien kas ieplānots, vai varam braukt.

Pēc pāris minūtēm noskaidrojām, ka būsīm mīļi gaidīti. Izteicām vēlēšanos apciemot mūsu draudzes māsiņu Valdu un pie viena kaut druscīt būt par svētību un stiprinājumu arī pārējiem. Daumands piekrita sagatavot nelielu uzrunu, turklāt mēs visi kopā labprāt padziedātu. Ja tas padarītu kaut nedaudz gaišāku ikdienu seniora nama iemītniekiem, tad mēs par to justos ļoti priecīgi. Sazvanīju arī savu mammīti, pajautāju, vai viņa gribētu mums Valmierā pievienoties. Un mammauks piekrita! Tātad kopā būsīm pieci. Vienojāmies, ka vienpadsmitos tiksīmies pie Jāņa Balkovska Upeslejās. Domājām tur atstāt savu mašīnu, lai varam braukt visi kopā vienā transporta līdzeklī.

Pienāca nākamais rīts. Vienpadsmitos visi satikāmies Upeslejās. Daumanda mašīnā salikām vajadzīgās mantas, vienojāmies kopīgā lūgšanā, un varējām braukt. Vispirms mums vajadzēja nokļūt

Valmierā, lai līdzī paņemtu arī manu mammīti.

Pa ceļam paguvām pārrunāt dažādas tēmas – kā DIEVS mūs vadījis sev tuvāk, kādas cīņas piedzīvojam ik dienas utt. Kad tikām jau Valmierā, uz brīdi ieskrēju veikālā, lai Valdiņai nopirktu ciema kukuli- zivtiņu. Katram taču gribas pannaškoties.

Divas minūtes pirms norunātā laika piebraucām pie senioru nama. Nedaudz aplūkojot apkārtni, devāmies uz ieejas pusi. Iestādē viss kluss un tīrs. Ēdamzālē pirmajā stāvā tobrīd visi ieturēja pusdienas, lai pēc tam turpat vēl nedaudz uzkavētos un uzklusītu Daumanda sagatavoto uzrunu un paklausītos garīgo dziesmu veldzējumā. Vispirms sasveicinājāmies ar Sarmīti, citiem darbiniekiem un vecajiem ļaudīm. Ar acīm uzmeklējū Valdiņu, tad piegājū pie viņas. Tāds gandarījums bija redzēt mūsu ticības māsu, ar sirsnīgu smaidu sagaidot mūs. Cik brīnīšķīgi tādi atkalredzēšanās prieki! Interesanti tas, ka mana mamma arī atpazīna vienu kundzīti, mazliet aprunājās ar viņu. Reizēm pasaule liekas tik maza...

Kā nu kurš te bija nokļuvis – gan līdz iestādei kopumā, gan no savas istabiņas lejā uz pusdienām. Citus atveda ratiņkrēslā, daži paši, turoties pie kāda stailguliša, nobrauca lejā ar liftu. Cik tomēr vērtīgs un noderīgs ir lifts, ja pašam iēšana pa trepēm vairs nav iespējama.

Nolikām mantas, mazliet sagatavojāmies, un pēc brīža Sarmīte senioru nama iemītniekus painformēja par atbraukušajiem ciemiņiem no Salaspils draudzītes. Vispirms nodziedājām pāris dziesmas, tad mūsu draudzes mācītājs izmantoja iespēju un sirsnīgi uzrunāja vecos ļaudis

ar brīnišķīgajiem vārdiem no 23. psalma, pēc tam turpinot savu stāstījumu par gana un aitu tēmu. Tā kā Jēzus ir mūsu Labais Gans un mēs Viņa aitiņas, tad šī uzruna noderēja, šķiet, katram klātesošajam. Pēc tam atkal padziedājām, ik pa laikam apjautājoties, vai vajag beigt, bet viņi tomēr vēl vēlējās dzirdēt kādas dziesmas.

Dievs zina, cik daudz katrs ko dzirdēja un uztvēra. Dažkārt darbinieki kādu aizveda atpūsties uz savu istabiņu. Vēlāk iepazīnāmies ar baškīru tautības kundzīti Zaitunu 97 gadu vecumā, kas ļoti enerģiski un ar sevišķu prieku pateicās mums visiem par atbraukšanu un dziesmām, pat ja viņa to visu esot tikai redzējusi, ar dzirdi esot pašvaki. Un tomēr cilvēciņš priekā staroja un jutās bezgala pateicīgs!

Nesaskaitīju, cik dziesmas kopumā atskanēja ēdamzālē, kas man atgādināja telpu no kādas karalistes – grezni sakārtoti aizkari, apaļi galdi, uz kuriem atradās kartītes ar vārdiem, lai katrs pusdienotājs justos sevišķi gaidīts. Dziedot izbaudīju visas dziesmas. Katrai sava vēsture un ar to saistīti notikumi. Priecājos, kā Daumands un mans dzīvesdraugs Vilnis spēlēja ģitāras. Tās skanēja gan Dieva godam, gan klātesošo dvēseles spirdzinājumam. Tomēr viena dziesma laikam bija īpaša. To es redzēju savas mammas acīs, kad pār viņas vaigiem ritēja asaras. Tā kā nesen Latvijā atzīmējām Māmiņdienu, tad mūsu dziesmu mapītē vēl bija aizķērusies arī Vara Vētras dziesma par divām skudrām un krustcelēm. Māmiņdienā nodziedājām mūsu mammām to pa telefonu, bet šajā reizē viņa to dzirdēja klātienē. Pēc dziesmas nespēju rīkoties citādi, tāpēc pieskrēju pie mammas un samīļoju viņu. Ko tik viņa nav darījusi manā un brāļa labā...

Kad lielākā daļa nokļuva atpakaļ savos „kristīgās viesnīcas” numuriņos, mēs varējām parunāties un visi tikām gardi un sārtīgi paēdināti. Liels paldies katram, kas centīgi parūpējās par mūsu fizisko spēcīgāšanu! Izmantojām arī iespēju aplūkot Mārītes Reznikovas gatavoto mapīti ar fotogrāfijām no senioru nama ikdienas dzīves un svētku brīžiem. Lai DIEVS jo bagātīgi svētī ikvienu, kas tur aizbrauc kaut vai pa retam un no sirds kalpo tiem, kam dzīves norietā ļoti trūkst kāds, kas ir blakus, aprunājas, samīļo! Pēc kopīgām pusdienām uzgājām pie Valdiņas, aprunājāmies, samīļojāmies, iedevu līdzī paņemto zivtiņu, lai vēlāk

būtu kāds gardums pie maizītes un tējas. Valdiņas un Ainas kundzes istabiņā atstājām dažas mantas, paši gājām uz citām istabiņām vēl padziedāt. Ne jau visi varēja tikt lejā un dzirdēt Salaspils draudzītes muzikālos sveicienus. Redzētais nevarēja atstāt mūs vienaldzīgus. Katram cilvēkam noteikti būtu savs neparastais un smeldzīgais stāstījums, kāpēc un kā viņš/viņa te nokļuva. Citu sejās pamanījām smaidu, daži remdējās kādās dziļās pārdomās. Iepazināmies ar sirsnīgu kundzīti, kas savulaik bijusi restaurētāja Rundāles pilī. Vienā istabiņā mitinājās laulāts pāris, kas novērtēja iespēju arī vecuma nespēkā tomēr būt kopā. Sastapām skolotājas un vienu kungu, kas dzīves laikā labprāt spēlējis ģitāru un Vilni ar Daumandu nosauca par “kolēģiem”. Dziedāšanas laikā vēroju šos Dievam mīļos bērnus un klusībā lūdzu par viņiem. Lūkojoties uz kādu vīru gados, likās, ka viņš nespēkā gul un diez vai kaut ko dzird un uztver. Bet, kad gājām prom, viņš atvēra acis un ar roku man pamāja, lai pieeju tuvāk. Viņš sniedza pretī roku, domāju, ka vajag palīdzēt piecelties drusku augstāk no guļus pozas. Tad sapratu, ka šis vīrs vē-

bas māsiņai ciemiņu netrūka. Aprunājoties ar viņu, sapratām, ka nav nemaz tik viegli pierast pie jauniem dzīves apstākļiem. Ja 20 gadus esi dzīvojis viens kopā ar kaķi, bet te pēkšņi esi nokļuvis kādā iestādē ar savu režīmu, turklāt istabiņā dzīvo vēl kāds, ar kuru arī vajag rēķināties. Valdiņa bija priecīga, ka mēs viņu apciemojām, bet vēl tā kā bažīga, kā būs ar sadzīvošanu turpmāk. Katram savs raksturs, savi uzskati, un vecumā pēc 80 tas nav tik viegli maināms.

Laiks senioru namā “Zilaiskalns” aizritēja ļoti ātri. Pavisam nemanot, pienāca vakars, mums vajadzēja doties atpakaļceļā. Vēlreiz apskāvām Valdiņu, ļāvām, lai viņa paciešas vēl ar saviem bērniem. Izejot laukā, vienojāmies kopīgā pateicības lūgšanā par dienas laikā piedzīvoto. Pateicāmies par Dieva vadību un dāvāto iespēju kalpot savam tuvākam. Un kas tad ir mūsu tuvākais? Kāds, kam nepieciešama mūsu palīdzība.

Ja piedzīvojat brīvāku dienu un nezināt, ko labu tajā varētu paveikt, tad kā vienu iespējamo variantu labprāt jums iesakām paciešoties senioru namā “Zilaiskalns”. Tur būsiet ļoti mīļi gaidīti!

lējās pateicībā par dzirdēto nobučot man roku. Jutos neveikli, centos atdabūt roku atpakaļ. Teicu, ka nevajag to darīt. Vienkārši priecājamies, ja Dieva žēlastībā izdevies būt kādam par svētību un kaut par nelielu saules stariņu pelēkā ikdienā. Noslēgumā vēlreiz iegājām pie Valdiņas un Ainas. Mums par pārsteigumu, pie Valdiņas ciemos bija atbraucis dēls un meita. Līdz ar to šajā dienā mūsu ticī-

Ir iespēja aprunāties ar šiem sirsnīgajiem ļaudīm, izvest kādus laukā, palasīt priekšā vērtīgu grāmatu, padziedāt, gatavot kopā kādu mākslas darbiņu utt. Galvenais ir mīloša un atvērta sirds, tad jau Dievs uzrādīs, kā varat būt citiem par svētību! Tā diena nebūs izšķiesta pa tukšo. Pamēģiniet paši!

Baiba Tomsone

30 DIENAS LĪDZ LŪGŠANU UZVARAI

Gandrīz ikkatrs skolēns Latvijā, mācoties vidusskolas klasēs, saskaras ar ZPD jeb zinātniski pētniecisko darbu. Šie trīs burti sevī ietver 20 līdz 30 lappušu literatūras analīzi, kā arī paša skolēna veiktu praktisku pētījumu par izvēlētu tematu. Pēc darba izstrādes tas tiek aizstāvēts trīs pakāpēs – savā skolā, sev tuvākajā reģionā un valstī. Aizstāvēšana ir kā konkurss, kurā tālāk dodas labākie. Šogad 6 adventistu jaunieši konkursā tika izvirzīti uz tālāko vietu – valsti, kur aizstāvēšanas laiks bija sabatā, sestdienā. Kopā apvienodamies, jaunieši katru vakaru kopā lūdza, viens otru iedrošināja, līdzdalīja piedzīvojumus un ticēja, ka Debesu Tēvs darīs vēl daudz brīnumu!

Man pašai šīs dienas bija brīnišķu piedzīvojumu pilnas. Atceros dienu, kurā jutos

Mēneša citāts:

“Tā kā ūdens meklē ieleju, lai to piepildītu, tā arī Dievs vēlas piepildīt mūs ar sava Dēla būtību tad, kad mēs esam iztukšoti, satriekti un pazemīgi.”
(Dž. Eriksone “Nākamais solis”)

tālu no Dieva. Pieslēdzos telefonkonferenci, saņēmu tik lielu stiprinājumu – savu draugu sirsnīgās lūgšanas, Bībeles pantus, kas viss mani ļoti garīgi pacēla. Pēc tam biju atkal gatava doties tālāk! Šis ir tikai mazumiņš no visa piedzīvotā šajās 30 dienās. Esmu laimīga, ka varēju piedzīvot šo pantu: “Jūs stāvat vienā Garā, vienprātīgi kopā cīnīdamies par evaņģēlija ticību, nekādā lietā nebīdamies no pretinieku draudiem.” /Fil.1:27/

Emīlija Reznikova

Kad 21. martā (gandrīz mēnesi pirms aizstāvēšanas) uzzināju, ka ZPD aizstāvēšana ir sabatā, biju neizpratnē un nesapratu, ko darīt. Pārdomāju visu lielo darbu, laiku un enerģiju, ko biju ielicis, par lielo Dieva vadību un brīnumiem darba rakstīšanas un aizstāvēšanas laikā līdz šim, bet tad sapratu, ka Dievs negrib, lai pārkāpjū Viņa likumus un īpašo sabata dienu izmantoju kam citam. Es gribēju iet pēc Dieva prāta. Nākamajā rītā Dievs deva brīnišķīgu ideju! Es atcerējos, ka es neesmu vienīgais šādā situācijā – mēs kopā esam 6! Iedomājos, ka mēs visi kopā katru vakaru varētu sazvanīties telefonkonferencē un lūgt mūsu visspēcīgajam Dievam, lai Viņš rod risinājumu šai situācijai, lai stiprina

mūs un atklāj savu prātu. Jau tajā pašā vakarā varēja sākties mūsu 30 dienas līdz lūgšanu uzvarai.

Šis piedzīvojums bija kas neaizmirstams, un ieguvumi bija tiešām daudzi! Pēc visiem sarežģījumiem, neziņas un nespēka brīžiem un negaidītajām problēmām Dievs, protams, bija sagatavojis vislieliskāko atrisinājumu. Dienām tuvojoties aizstāvēšanai, mēs sapratām, ka šī cīņa vairs nav par mums – kādu apbalvojumu mēs iegūsim-, bet tā ir par Dievu – palikt uzticīgiem un liecināt par Viņu. Es jau mācību gada sākumā biju Dievam ļoti lūdzis dot iespējas pastāstīt par Viņu maniem skolasbiedriem un izmantot mani, lai nestu Viņa vēsti. Un es nekad nebiju tik daudz liecinājis, iedrošinājis, tik daudziem stāstījis par Dievu kā šajā laikā. Šis tiešām bija svētīgs laiks. Bet, manuprāt, vislielākais ieguvums tomēr bija tas, cik ļoti mēs katrs pieaugām, kā tuvojamies mūsu spēka Avotam, cik stipri kļuvām ticībā un cik tuvi kļuvām arī savā starpā. Ļoti iedrošināja Ievas katru dienu līdzdalītie Bībeles panti vai pat nodaļas, kurus lasot likās, ka Dievs tiešām runā un ir ar mums. Šis viss bija iespējams, “jo ar Tavu spēku es sagrauju mūrus un ar savu Dievu es pārvaru vaļņus.” (Ps. 18:30)

Alberts Trucis

Tagad, atskatoties uz to visu no šodienas skatupunkta, es varu teikt, ka tas bija brīnumains un manai ticībai ļoti svarīgs piedzīvojums kopā ar Dievu. Man obligāti nebija jāraksta zinātniski pētnieciskais darbs. Es jau biju vienu uzrakstījusi, kad mācījos 11. klasē, taču tad, kad Dievs mani tik nepārprotami aicināja rakstīt otru darbu, es atsaucos Viņa aicinājumam, kaut arī tad es redzēju tikai savu mērķi, kas nebija Dieva mērķis.

Tad, kad vairāki adventistu jaunieši tika izvirzīti uz valsts aizstāvēšanu, mēs sapratām – Dievam ir kāds īpašs nodoms. Šis mēnesis līdz aizstāvēšanai bija ļoti īpašs manā dzīvē – visas uzklautās lūgšanas, kopīgās cīņas, brīnumi – tas viss mūs tuvināja Dievam, kā arī mēs mācījāmies, kāpēc sabats ir tik svarīgs katram personīgi.

Šajās telefonkonferencēs es biju sajutusi īpašu aicinājumu – katru dienu atrast kādu Bībeles apsolījumu. Es tos saucu par īpašajiem lūgšanu pantiem. Dievs redzēja, ko un kurā brīdī mums vajadzēja, lai mēs nepadotos, un tad, kad šķita, ka laiks ir atlicis pavisam maz un nekas nevirzās uz priekšu, Viņš atklāja man Ebrejiem 11. nodaļu. Tajā vakarā šī nodaļa manās acīs ieguva pilnīgi citu vērtību. Es saņēmu tik lielu iedrošinājumu, kādu var sniegt tikai Dievs.

Kādu laiku man bija grūti saprast, kāpēc Dievs aicināja mani uz tik apjomīgu darbu, zinot, ka es mācos vidusskolas pēdējā klasē, taču Viņš vienmēr visu nokārto tā, kā ir vislabāk. Mēs, jaunieši, pat nevaram saskaitīt, cik cilvēkiem mēs lie-

cinājām par Dievu. Nebija tādas dienas, kad kāds mums neuzdotu jautājumus: "Kāpēc jūs nevarat prezentēt sestdienā? Kāpēc tās sestdienas ir tik īpašas?" Un mēs nepaguruši un ar smaidu sejā stāstījām, kāds ir mūsu Dievs. Jo ticība ir stipra palaušanās uz to, kas cerams, pārliecība par neredzamām lietām. /Ebrejiem 11:1/

Ieva Lauka

Parasti ZPD laiks skolēniem asociējas ar vēlām vakara stundām pie grāmatām un datora, kā arī ar nogurumu, jo viss, protams, tiek darīts pēdējā mirklī līdz darba nodošanas brīdim. Taču es nekad mūžā nebūtu gaidījis, ka šie trīs burti – ZPD – man asociēsies ar 30 dienu lūgšanām līdz uzvarai. Pēc ZPD nodošanas un pirmās aizstāvēšanas skolā nebiju pacilāts. Nācās sev pārvest, jo nesanāca, kā vēlējos.

Prātā bija tikai viena doma: „Kaut es varētu tikt tālāk uz novada aizstāvēšanu, lai visu varētu sākt no jauna.” Tā arī notika. Jauna komisija, jauna aizstāvēšana un beigās arī pirmā pakāpe ar tiesībām doties uz Kurzemes reģiona ZPD aizstāvēšanu. Beidzot biju priecīgs! Taču vēl jo priecīgāks biju tad, kad arī Kurzemes reģiona aizstāvēšanā ieguvu pirmo pakāpi un tiesības doties uz Latvijas zinātniski pētniecisko darbu aizstāvēšanas konferenci. Saslavēts un pārliecības pilns, ar visiem 100% gatavojos doties pēc augstākajiem sasniegumiem!

Taču vienā jaukā dienā skaistais plāns tika satriekts. Manu acu priekšā un tā kārtīgi, jo uzzināju, ka šī visnopietnākā gala aizstāvēšana ir paredzēta 22. aprīlī – sabatā. Pierodot pie domas, ka dzīšanās pēc lielajiem sasniegumiem iet secen, sirds palika mierīgāka, taču nevēlējos sāpināt savus ZPD vadītājus, viņiem sakot, ka uz Latvijas konferenci nebraukšu savas reliģiskās pārliecības dēļ. Samierināties ar situāciju nevēlējos, jo nebija vairs ko zaudēt. Kaut ko vajadzēja mainīt.

Ļoti lielu stimulu deva tas, ka es nebiju viens. Kā par brīnumu uzzināju, ka arī mani vienaudži un draugi sastapās ar tādu pašu situāciju. Daudz risinājumu nebija – apvienojamies un sākam lūgt. Paralēli tam uzrakstījām iesniegumus, kurus iesniedzām ZPD konferences vadībai. Personīgi izjutu lielu neziņu. Jāsaka godīgi, neesmu pacietīgākais cilvēks. Dažbrīd lūgt bija ļoti grūti. Neticēju, ka notiks brī-

NĀKAMAJĀ NUMURĀ:
“TAS IZMAINĪJA MANU DZĪVI”,
“REFORMĀCIJAI PA PĒDĀM.
LUTERS”

nums.

Nespēju nemaz tādu sagaidīt.

Pienāca piektdiena, 21. aprīlis. Mani draugi jau bija saņēmuši pozitīvas atbildes. Trijiem no mums tika dota privilēģija aizstāvēt ZPD piektdien klātienē, vēl diviem – iesūtīt videoformātu, kurā ZPD tiek aizstāvēts. Taču es vēl šajā piektdienas pēcpusdienā neko par sevi nezināju. Atbildi nebiju saņēmis. Visu jau bijumetis pie malas. Teju vēl pēdējās iedvesmas motivēts, sazvanīju cilvēkus no konferences vadības.

Izrādās, ka viņi manis sūtīto iesniegumu bija

palaiduši garām. Tikai plkst. 17:00 nonācām pie slēdziena, ka man arī ir tiesības iesūtīt videomateriālu ar savu ZPD prezentēšanu.

Līdz sabata iesākumam bija atlikušas 4 stundas. Bija jāizdara teju neiespējamais – jāatrod vieta, kur ir projektor, lai varu prezentēt savu prezentāciju. Vajadzēja atrast cilvēku, kurš varētu kvalitatīvi to nofilmēt.

Runa bija pati galvenā! Beigās vēl videomateriāls bija jānosūta attiecīgajai personai. Sātans lika pamatīgus šķēršļus, taču līdz ar sabata iesākumu viss tika paveikts. Slava Kungam!

Šoreiz stāsta beigas ne-saistās ar kārtējās godalgas iegūšanu visas Latvijas līmenī. Es esmu pacilāts, ka, visu šo notikumu vadīts, savu ticību varēju līdzdalīt savas skolas skolotājiem un cilvēkiem, kuri rīko Latvijas ZPD aizstāvēšanas konferences. Saku lielu paldies SDA Latvijas draudžu savienībai par sniegto atbalstu.

Tev, topošais vai esošais vidusskolēns, vairs nebūs jā-saskaras ar šādu problēmu.

Dievs jau tagad visu ir nokārtojis tavā vietā! Esi stiprs un „piesauc Mani, tad Es tevi uzklaušīšu un tev atklāšu lielas un brīnišķas lietas, kas tev nebija zināmas” (Jeremijas 33:3).

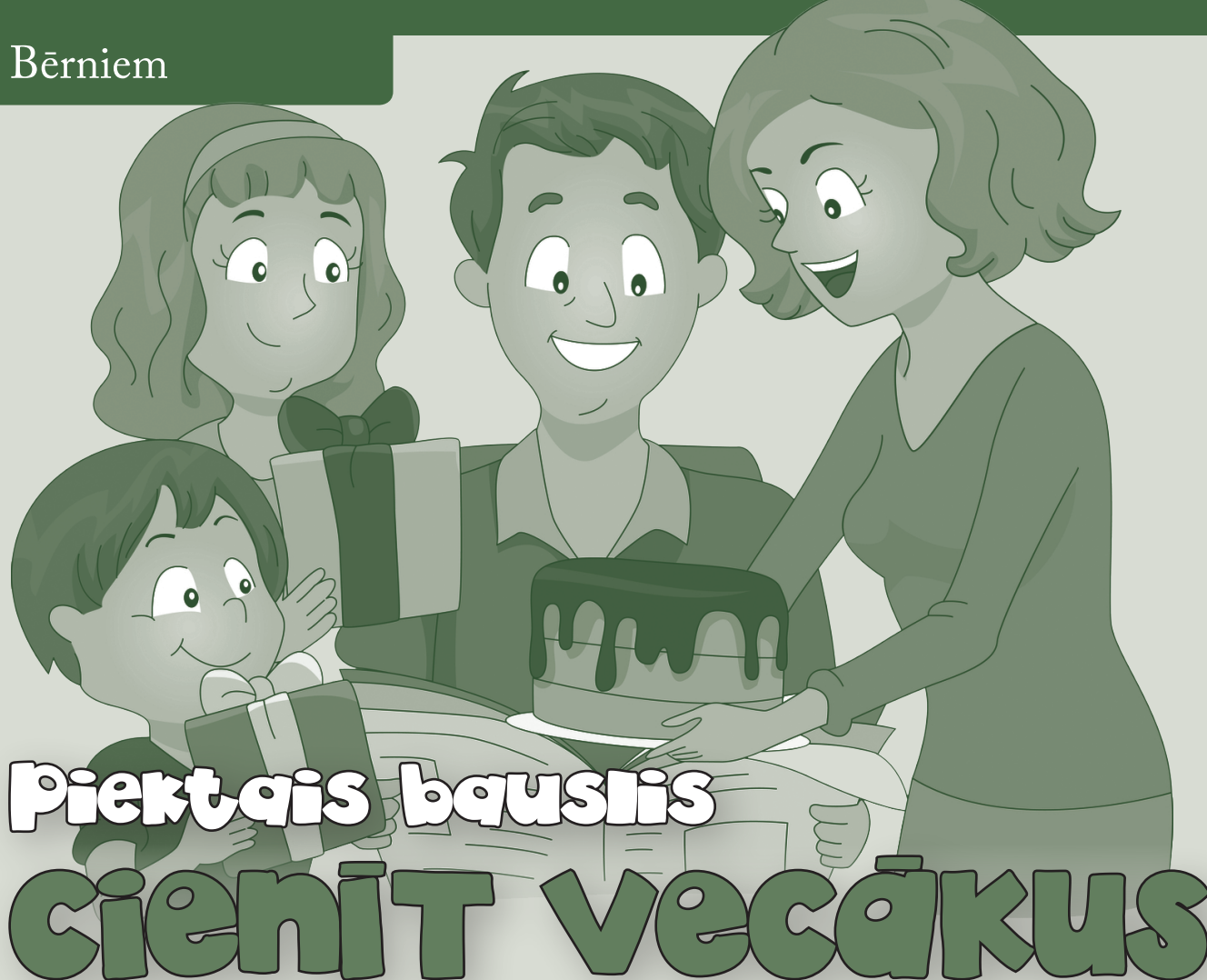
Miks Možeiko

REFORMĀCIJAI PA PĒDĀM

500 gadus senā kristīgās pasaules vēsturē notika liels pavērsiens – Mārtiņš Luters pie Vitenbergas baznīcas durvīm piesita 95 tēzes, kas aicināja uz reformāciju un atgriešanos pie patiesās Bībeles ticības. Viņa ceļu sagatavoja daudzi dedzīgi kristieši, jo Dievam visos laikos “bijuši savi liecinieki – vīri, kas ticēja Kristum kā vienīgajam Starpniekam starp Dievu un cilvēku, kas Bībeli uzskatīja par vienīgo dzīves mērauklu un kas svētīja patieso sabatu.” (Lielā cīņā, 61.lpp) Iepriekšējos numuros tika stāstīts par valdiešu uzticību, par Džona Viklifa nozīmi Anglijas reformācijā, bet šoreiz, pāršķirot nākamo lappusi, stāsts būs par 14. gadsimta Bohēmiju, mūsdienu Čehijas rajonu.

Jans Huss mātes gādībā izauga par dievbijīgu kristieti, kas meklēja patiesību un bija dedzīgs Romas baznīcas piekritējs. No pavisam vienkāršas un nabadzīgas dzīves viņš strauji kāpa augšup, iegūstot priesteru, profesora titulu un vietu karaļa namā. Viņa rokās nonāca angļu reformatora Džona Viklifa raksti, kas nostādināja viņu uz reformācijas takas. Huss dalījās ar šo gaismu ar apkārtesošajiem. Ziņas par Bībeles mācībām, kuras Huss izplatīja, nonāca arī līdz Romai, kas vairākkārtīgi centās apklusināt šī vīra sludināšanu. Jans Huss atradās garīgās krustcelēs – prāts joprojām atzina pāvestu kā Dieva pārstāvi un vietnieku uz šīs zemes, bet sirdsapziņa čukstēja pieņemt Rakstu mācības par savu vadoni. Šajā cīņā tika gūta uzvara, un Huss izvēlējās Dievu, kas runā caur Bībeli. Šī izvēle palīdzēja saglabāt nelokāmību līdz pat nāvei, kurā viņš mira kā Kristus mocekļis.

Jans Huss atstājis daudzus vēstuļu pierakstus. Un kādā no tām, viņš aicina: “Lai visu tavu prātu aizņem Dieva godība un dvēseļu glābšana, bet nevis [...] laicīgi īpašumi. Sargies savu namu izrotāt vairāk kā savu dvēseli un visvairāk rūpējies par garīgo skaistumu!” (E. Vaita “Lielā cīņā”, 106. lpp)

Piektais bauslis Cienīt vecākus

KRĀ: Mammucīt, mēs ar brāli esam pabeiguši visus darbiņus, kurus tu mums liki izdarīt. Tas nemaz nebija tik grūti, kā sākumā domājām, vai ne, Krū?

KRŪ: Jā, tā ir. Vai tev par mums tagad ir prieks?

mamma: Protams. Vislielāko prieku man sagādā jūsu paklausība.

KRĀ: Pēc tik laba darbiņa tu mums varētu pastāstīt kādu interesantu stāstu.

KRŪ: Tik labi bērni kā mēs to taču esam pelnījuši!

mamma: Labi. Pastāstīšu jums par kādu dēlu, kurš nebija tik paklausīgs kā jūs šodien un kurš negodāja savu tēvu, un tādēļ nonāca lielās nepatikšanās. Dēla vārds bija Absaloms. Viņa tēvs bija Dāvids – ievērojams Vecās Derības laika ķēniņš.

KRŪ: O, ķēniņa dēls! Kāds gods!

mamma: Lai arī skaists no izskata, Absaloms bija slikts un nepareizu domu pilns. Viņš bija izlūtināts, greizsirdīgs, godkārtīgs un mantkārtīgs.

KRĀ: Nepaklausīgs arī?

mamma: Jā, arī nepaklausīgs. Vēl vairāk – viņš tīkoja būt ķēniņš sava tēva vietā un bija gatavs pat nogalināt savu tēvu.

KRĀ: Šausmas! Vai tad tādi bērni arī vispār ir?!

KRŪ: Vai tēvs to zināja?

mamma: Vēlāk viņš to uzzināja, bet ķēniņš

Dāvids ļoti mīlēja savu dēlu, taču Absalomam nebija svarīga tēva mīlestība.

KRŪ: Man gan ļoti patīk, ka tētis mani mīl!

KRĀ: Absaloms taču varēja lūgt Dievu, lai Viņš palīdz tikt vaļā no ļaunuma, kas bija viņa sirdī.

KRŪ: Protams! Dievs var iztīrīt katru netīru sirsniņu! Un ielikt tajā mīlestību.

mamma: Tā vietā, lai lūgtu piedošanu Dievam par savām sliktajām domām, Absaloms izstrādāja plānu, kā kļūt par valdnieku tēva vietā.

KRĀ: Ko viņš darīja?

mamma: Viņš mēģināja iepatīkties tautai, sakot, ka, ja viņš būtu ķēniņš, viņš gan tai palīdzētu daudz vairāk nekā viņa tēvs. Tā vietā, lai apliecinātu, cik labs ķēniņš bija Dāvids, viņš ar negodīgiem līdzekļiem lika cilvēkiem domāt, ka viņš ir labāks par savu tēvu. Absaloms izlikās ļoti laipns pret ļaudīm un uzklauģa viņu sūdzības, un vēlreiz uzsvēra, ka ķēniņš Dāvids gan viņus neuzklausa un nerūpējās par saviem ļaudīm. „Ja vien es būtu ķēniņš, es parūpētos, lai pret jums izturētos taisnīgi,” sacīja Absaloms.

KRĀ: Tā taču nebija patiesība, vai ne?

mamma: Protams, nē.

KRĀ: Viņš gribēja izskatīties labāks nekā ir patiesībā, vai ne?

KRŪ: Tā cilvēki dažkārt mēdz darīt.

mamma: Reiz Absaloms kaujas ratos iejāja Jeruzalemē kā ķēniņš.

KRŪ: Bet DIEVA ieceltais ķēniņš taču bija viņa tēvs Dāvids!

mamma: Jā, bet daudzi cilvēki sāka domāt, ka Absaloms būtu labāks ķēniņš nekā viņa tēvs.

KRĀ: To jau viņš arī gribēja!

Mamma: Tad Absaloms nolīga divus simtus vīru un slepeni tos izsūtīja pa visu valsti ar ziņu: „Tiklīdz jūs dzirdēsiet tauru skaņu, tad sauciet: „Absaloms ir kļuvis par ķēniņu!”

KRĀ: Un ko darīja viņa tēvs Dāvids?

KRŪ: Viņš to uzzināja?

mamma: Jā, viņam tika pastāstīts, ka visa tauta sākusi sekot Absalomam. Dāvids negribēja, ka cilvēkiem būtu jācieš, ja gadījumā Absaloms uzbruktu Jeruzālemei, tādēļ viņš atstāja šo pilsētu.

KRĀ: Absaloms galīgi necienīgi izturējās pret savu tēvu!

mamma: Viņš nemīlēja savu tēvu. Tā vietā viņš bija gatavs viņu nogalināt.

KRŪ: Viņš pārkāpa piekto bausli, kas pamāca : „Godā savu tēvu un māti.”

mamma: Tieši tā. Absaloms devās uzbrukumā Dāvidam. Notika kauja. Bet Dievs neļāva Absalomam uzvarēt. Viņš tika nogalināts kaujā. Dāvids, to

uzzinājis, ļoti sēroja par sava dēla Absaloma nāvi.

KRŪ: Tāpēc, ka viņš pa īstam mīlēja savu dēlu.

KRĀ: Vajadzēja gan paklausīt Dievam! Tad viņš būtu palicis dzīvs.

KRŪ: Baušļi taču doti laimīgai dzīvei, vai ne?

mamma: Tev, Krū, taisnība. Lasītāj, Dievs vēlas, lai arī tu godā savus vecākus, un tos kas rūpējās par mums.

KRĀ: Ko nozīmē kādu godāt?

mamma: Tu to vari darīt, paklausot, palīdzot tiem, esot laipns, runājot ar cieņu par savu mammu un tēti.

KRŪ: Tas nozīmē viņus mīlēt, paklausīt un cienīt.

KRĀ: Es esmu ļoti pateicīga par to, ko tu, mammut, un tētis darāt mūsu labā!

mamma: Ikviens var lūgt Dievam, lai Viņš palīdz vecākus mīlēt un būt pret tiem laipniem, paklausīgiem un izpalīdzīgiem. To darot, jūs iepriecināsiet Dievu un sniegsiet daudz laimes un prieka arī saviem vecākiem.

KRĀ: Jo Dievs ir devis savu bausli, lai mēs to ievērotu: „Godini savu tēvu un savu māti, lai tu ilgi dzīvotu tanī zemē, ko tas Kungs jums devis.” 2.Mozus 20:12

KRŪ: Lai mums izdodas būt mīļiem bērniem saviem vecākiem un Debestēvam!

Atrodi vārdus un saraksti atbilstošajos stabiņos!

X	M	X	X	X	P	X	X	X	X	X	X
X	Ē	X	X	K	A	I	T	I	N	Ā	T
X	D	X	X	X	K	X	X	X	X	X	X
T	Ī	S	U	A	L	K	E	N	X	X	X
Ē	T	X	X	P	A	X	X	X	X	X	X
Z	I	X	X	R	U	X	X	X	X	X	X
D	E	X	X	U	S	A	M	Ī	Ļ	O	T
Ī	S	X	X	N	Ī	X	X	X	X	X	X
L	X	X	X	Ā	T	T	Ī	N	Ā	M	X
A	X	X	X	T	D	Ā	V	I	N	Ā	T
P	T	Ā	N	I	C	E	I	R	P	E	I

Cienīt vecākus nozīmē:

Necienīt vecākus nozīmē:

JANČUKS UN SKUDRA

Aktrise Irina Tomsone daudziem ir mīla un sirsnīga māsa. Lai gan viņa uz draudzi ilgāku laiku nenāca, viņa joprojām ir Rīgas 5. draudzes sarakstos. Irina mīl Dievu, un Dievs ir viņas ikdienas pavadoņš. Nesen mēs viņu dievkalpojumā atkal satikām. Pirms kāda laika viņa mūs uzrunāja. Kāds viņas pastkastītē bija iemetis žurnālu „Adventes Vēstis”. Irina izlasīja un piezvanīja. Aicināja draudzi aizlūgt par viņu. Un teica, ka gribētu dalīties ar savu dzejoļu ciklu bērniem par Jančuku un skudru. Grāmatu izdevēji solījuši krājumu izdot

tikai pēc gada, bet viņai žēl, ka Jančuks tik ilgi netiek pie bērniem. Jāpiebilst, ka divas viņas sarakstītas grāmatas – autobiogrāfija un dzeja – šobrīd ir nopērkamas grāmatu veikalos.

Jančuks nav izdomāta persona. Jančuks ir reāls puisēns, kurš 2 gadu vecumā ieradās Valmieras SOS bērnu ciematā. Viņa audžumāte turpat jau 7 gadus ir skolotāja, audzinātāja un arī tuvs un mīļš cilvēks – Ināra Krūmiņa. Kā saka Irina, Ināras spējas saprast bērnus un no sirds viņus iemīļot, uzskatot tos par savējiem, ir tiešām izcilas.

Jāpiebilst, ka skudras zīmējis Irinas mazdēls Niklāvs Tomsons, bet Jančuka ilustrāciju autore ir Ingrida Suharevska.

JANČUKS IEPAZĪSTAS AR SKUDRU PŪZNI

Jančuks draisks un arī blēdīgs,
Brokastu vēl nepaēdis,
Apsēdās pie skudru mājas,
Lūkojās, kā viņām klājās.

Skudras Janci nepamana,
Darba viņām gana, gana;
Skrien uz priekšu, atpakaļ,
Atkal jaunus plānus kaļ.

Ko tās skudras skrien kā trakas,
Pārņēmušas visas takas?
Vajadzētu man, nūdien,
Uzzināt, kur viņas skrien.

Pēkšņi viena skudra klusi
Pagriežas uz Janča pusi.
„Skudra, gribu es patiesi
Noskaidrot, kur Tu tā skriesi?”

Skudra atbild diezgan pikti:
„Ēst un slinkot – tas ir slikti.
Tikai tad, kad darbu dari,
Brokastis sev prasīt vari!”

Jančuks strauji pielec kājās,-
Man tak bija jābūt mājās,
Mamma sūtīja pēc desas,
Jājož, cik vien kājas nesas!

SKUDRA GUDRA

Tā nu gan ir vīzdegune –
Lepna gaita, lepna runa.
Vajadzētu pavaicāt,
Kādā vārdā uzrunāt.

„Lepnā skudra, vai ir ļauts
Uzzināt kā tevi sauc?”
Tūlīt atbild lepnā skudra:
„Mani visi sauc par gudru.”

Jančuks tiešām nevar saprast,
Kā ar tādu vārdu aprast?
Gudra skudra, skudra Gudra,
Kopā sanāk īsta putra?

„Beidz tak, Jančuk, ākstīties,
Vai tu vēlies draudzēties?
Iesim ciemos viens pie otra,
Gan tad atbilde būs dota.”

PAVASARIS

Putni iedzied pavasari,
Izplaukušī bērziem zari,
Jančuks basām kājām skraida,
Tauriņus un knišļus baida.

Ak, cik mīļi saule smaida,
Skudra Gudra mani gaida.
Gribu uzzināt paties’,
Kas ar putniem noticies.

„Saki, skudra gudrākā,
Kādēļ dzīvē notiek tā,
Ka ik katru pavasari
Mājup lido putnu bari?

Vai tur zemēs tālajās
Viņiem labi neklājās?

Varbūt nezied pīpenes,
Kas mums Jāņu dienu nes?”

Atbild skudra gudrākā:
„Jančuk, dzīvē notiek tā,
Ka ar dzimto māju, sētu
Esam cieši saaudzēti.

Katrs gulbis, katra zīle
Arī savu zemi mīlē,
Un pēc ilgas prombūtnes
Spārni atpakaļ tos nes.”

GUDRAS PĀRRUNAS

Jančuks sēž uz celma veca,
Atspiedies pret skudras pleca.
„Klausies, skudra, šā vai tā
Man ar tevi jārunā.

Saki, skudra gudrākā,
Kādēļ dzīvē notiek tā,
Ka man rītā, vakarā
Vienmēr mute jāmazgā?”

Skudra atbild: „Jancīti,
Tev šī mīkla jāatmin.
Vai tu tikai vienu reizi
Dienā baudi ēdamreizi?”

Jančuks atbild: „Reizes trijas
Man šīs ēdamreizes mijas.”
„Tad nu trijas reizes arī
Mutes mazgāšanu dari.”

„Saki, skudra gudrākā,
Kādēļ dzīvē notiek tā,
Kad es kārumiņus laizu,
Mamma dod man sīpolmaizi.”

Skudra atteic: „Jancīti,
Tev šī mīkla jāatmin.

Kas tev vairāk spēku dod –
Tas, ko laizi, vai kas kož?”

Jančuks joko: „Abi labi,
Apēst var pat dzīvu krabi.”
„Nu tad ēdi visu to,
Kas tev spēku pavairo.”

„Saki, skudra gudrākā,
Kādēļ dzīvē notiek tā –
Tad, kad burtus kopā lasu,
Ilgi sēžamvietu kasu?”

„Ak tu, Jančuk, palaidniek,
Lai tev pamācība tiek:
Ja tu vēlies dupsi kasīt,
Neiemācīsies tu lasīt!”

VASARA

Sirds nemaz vairs nava grūta,
Dievs mums vasariņu sūta.
Saule visus glāsta, mīļo,
Saules stari zvīļot zvīļo.

Putni kūleņus met gaisā,
Puķes ziedlapiņas kaista.
Jančuks iebridis ir upē,
Viņam atkal jauna rūpe:

Ak tu tavu dienu sūru,
Visas upes skrien uz jūru!
Ja tās visas projām skries,
Kur tad bērni peldēsies?

Palūgšu es savu skudru
Padomu man iedot gudru.
Lai tas ūdens jau tūdaļ
Atkal griežas atpakaļ.

Skudra Gudra tūdaļ klāt,
Ņemas Janci mierināt:
„Zemes virsū visas lietas
Ieņem katra savu vietu.

Ja tev lemts uz priekšu iet,
Nedrīksti vairs atkāpties.

Ja tās upes atgrieztos,
Jūra sāļi pārvērstos.”

LIETUS

Visu nakti lietus lija,
Saule parādīties bijās.
Jančuks drūmi pieri jauc:
„Šitāds slapjums ir par daudz!”

Ko gan šobrīd dara skudra,
Viņa skaitās diezgan gudra.
Vai tā bargā pārkonlietū
Savas skudras dejas diētu?

Skudra sēž uz Janča ciņa,
Drūmuma tai nav ne miņas,
Acis mīļi raugās Janci,
Uzaicinot to uz danci.

Abi dejo tā kā rīb,
Apkārt saules stari zib.
Cik gan pasaule ir jauka,
Kad tu atrodi pie drauga!

RUDENC

Lapas dzeltenas un sārtās
Krīt no kokiem biežās kārtās.
Jančuks stāv pie lapu čupas,
Asaras tam birst kā pupas.

Šodien ļaudis kopā nāks,
Lapas dedzināt tie sāks.
Kā lai sīkās lapas glābj?
Arī kokiem sirdis sāp.

Varbūt palīdzēs man skudra,
Viņa skaitās ļoti gudra.
Tūlīt skudra tiešām klāt,
Sāk tā Janci mierināt.

„Jančuk, neraudi tik dikti,
Nav šie darbi nemaz slikti.
Uguns lapas pārveidos,
Zemītei tā pelnus dos.

Zeme auglīga tad kļūs,
Steigsies paēdināt mūs.
Tāpēc abi mēs ar skubu
Dedzināsim lapu gubu!”

JANČUKS SPRUKĀS

Jančuks nonācis ir sprukās,
Galvā viņam lielas jukas.
Kā lai mazo burtu „u”
Padara par lielāku?

Uzsit burtam viņš pa pauri,
Tomēr problēma nav cauri.

Burts „u” pretī stīvējas:
„Prāta, Janci, tev par maz!”

Burtu liciis padusē,
Viņš pie skudras aizdrasē.
Lūdz viņš skudru palīdzēt,
Vai varbūt šo burtu dzēst?

„Jančuk, draudziņ, necel traci,
Mazo „u” tu audzēt sāci,
Tad tu sapratīsi pats,
Kā šīs lietas veidojas.

Viss uz Dieva pasaules
Audzēšanas prieku nes.
Varbūt mazais burtiņš „u”
Izaugt grib tāpat kā tu.”

JANČUKS UN VĒJŠ

Visu dienu vēji pūta,
Sirds ir palikusi grūta.
Negribas vairs darbus darīt,
Jāatliek uz rīt vai parīt.

Kādēļ Dievs ir radījis
Vēju, kas tik postu nes?
Jančuks ilgi domā, domā,
Kāda gan ir vēja loma?

Attek skudra aši, knaši,
Izklāsta šo domu plaši:
„Viss uz Dieva pasaules
Tikai labumu mums nes.

Arī vējš, kas dikti pūta,
Dieva svētību mums sūta.
Attīrīta zeme, debess,
Zvēri, putni, tu un es.

Dievs ir katrā kokā, krūmā,
Dienā priecīgā un drūmā.
Dievs ir tevī pašā arī,
Tad tu citiem labu dari.”

20.-27.
AUGUSTS
2017

DZĪVES PRIEKŠ IMPACT RĪGA

VAIRĀK INFORMĀCIJAS:

www.facebook.com/IMPACTLatvia/
impact.latvija@gmail.com

JANA JANSONE
+371 27 468 680

IMPACT:
Inspiring
Members to
Proclaim the
Advent of
Christ
Together

 IMPACT
Latvia